

kardelen

ÖZEL SAINT JOSEPH FRANSTZ LİSESİ YAYIN KOLU KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Yıl : 2 Sayı : 3

Ocak 1996

kardelen

Yıl: 2 Sayı:3

Ocak 1996

Sahibi

Öz. Saint Joseph Fr. Lisesi Müd.

Michel Bertet

ve

Türk Müd. Baş. Yard.

Halûk Denizli

Yayın Yönetmeni

Zeynel Pur

Yayın Koordinatörü

Nurcan Pehlivanoglu

İnceleme Kurulu

Türkçe Bölümü

Nurcan Pehlivanoglu

Sevda Yalman

Zeki Gündem

Fransızca Bölümü

Mışel Tağan

Yasemin Keskiner

Seçici Kurul

Pelin Çelikkan

Sena Sönmez

Başak Yücel

Aslı Bayam

Zeynephan Özdamar

Ayşe Erdem

Tezel Çağala

Foto

Onat Demirci

Fatih İlhan

Kapak

Selçuk Kızılışik

Resim Öğretmeni

Yapım

çözüm

346 16 54 - Kadıköy

İÇİNDEKİLER

SAYFA

3. Sayıyı Çıkarırken.....	2
Michel Bertet	3
Ayrılırken	4
10 Kasım	5
Bilimin ve Aklın Işığı	6
Şiir	7
Ölümsüz Fikirler	8
Söyleşi: Atatürk ve Demokrasi	8
Işığı O'nun Gözlerinde Gördüm	9
Ver Ar Yu Goink Türkçe	10
Grup Psikolojisi	11
Eğitimi Yurt Dışında Düşünenler.....	11
Adam Olmak	12
Sinema	13
Tiyatro	14
Güncel	15
Belki Bir Gün	16
Çevremiz ve Biz	17
Dağlar	18
Bir Damla Hayal	18
Tatilde Fransa İzlenimlerim	19
Haberler	20
Haberler	21
Öykü	22
Şiir	23
Öykü	24
Öykü	25
Şiir.....	26
İnceleme.....	27
Les Idées.....	28
Les Idées.....	29
L'art	30
L'art	31
Correspondance	32
Tecnologie	33
Teşekkür	34
Düşünceler	35
Şiir	36
Anket	37
Haberler	38
Haberler	39
Bulmaca	40
Grafik	40

3.SAYIYI ÇIKARIRKEN

KARDELEN'i geçen öğretim yılı iki sayı çıkarabilmiştik. Bu öğretim yılı bu sayının artarak devam etmesini istedik. Ne yazık ki 3. sayıyı çıkarmakta da geciktik. Zorluğumuz maddi olmaktan çok, böyle güzel bir işi yapmanın heyecanını öğrencilerimizin tümüyle henüz paylaşmamak oldu. Yayın kolunda çalışan az sayıda kız öğrencimizin ilgileri, özellikle Pelin ÇELİKKAN'ın ve Sena SÖNMEZ'in çabaları takdire değer. NURCAN Hanım'ın tam bir sorumluluk içinde bu işi severek yapması da KARDELEN'e güç vermiştir. Kendisine teşekkür ederim.

Öğrenci arkadaşlara KARDELEN'e yazı yazmaları için cazip olabileceğine inandığımız 5-6 konu sunduk. Bu konularda yazı yazan, derece alanlara ödül verilmesini kararlaştırdık. Ancak katılım olmadı.

KARDELEN , kendimizi ifade edebileceğimiz, okulca duygu ve düşüncelerimizi paylaşacağımız önemli bir enstrüman. Yaşadığımız bilgi ve iletişim çağında KARDELEN aracılığı ile derinliğine ve genişliğine kuracağımız iyi bir iletişim başarılarımızı daha da artıracaktır. Gözlemlerimizi, incelemelerimizi, yaratıcı ve üretici etkinliklerimizi KARDELEN'de sergilememiz eğitim öğretim alanında bir ekol olan SAİNT JOSEPH'i güçlendirecektir.

SAİNT JOSEPH, 717 öğrencisi, 65 öğretmen, yönetici ve personeli, kökü toplumda olan binlerce mezunu ile 125 yıldır Türkiyemizin batıya açılan pencerelerinden biridir. Bu sayının kapağını düzenlerken çeşitli öneriler üzerinde düşündük. Atatürk'ün kapak olmasını kararlaştırdık. Çünkü içeriği ile de bu sayı kendiliğinden böyle gelişti.

Bu öğretim yılında Sayın Pierre CAPORAL'ın ve Sayın Gündüz DİRİKER'in emekliye ayrılmaları, okul müdürlüğüne Sayın Michel BERTET'in, Türk müdür başkanlığına da değerli arkadaşımız Haluk DENİZLİ'nin, lise müdür yardımcılığına sevgili Ender ÜSTÜNGEL'in atanmaları en önemli değişiklik oldu. Sayın CAPORAL'a ve GÜNDÜZ Bey'e bundan sonraki yaşamlarında sağlık ve mutluluklar dileriz.

Sayın Michel BERTET'in kısa zamanda öğretmen ve öğrenciler üzerinde çok olumlu etkileri görüldü. Kıvrak zekâsı, esprili ve sevecen davranışlarıyla ona çabuk ısındık.

SAİNT JOSEPH AİLESİ, geçen öğretim yılı sevgili öğrencimiz KAN'ı, değerli öğretmen arkadaşımız İhsan ARIN'ı kaybetmekten derin üzüntü duydu. Bu günlerde saygıdeğer arkadaşımız Yasemin Hanım'ın ve ailesinin derin acılarını yüreklerimizde hissediyoruz. Onları teselli edememenin acılarını bütün benliğimizle yaşıyoruz. Tıpkı onlar gibi bizler de bu acılarımızı içimize gömüyoruz. Tanrı yardımcıları olsun.

Bu öğretim yılı aramıza katılarak bizlere güç katan değerli arkadaşlarımız da oldu. Bunlar; İncigül CEVİZ (Türkçe), Sevda YAMAN (Türk Dili ve Ed.), Ahmet KAKAÇ (Coğ.), Gülnaz PEKİN (Fransızca), Marie Paule BERTET (Fransızca), Ayşegül KÜPÇÜ (B. Eğ.), Tolga DEMİRBİLEK (Bilgisayar), Özcan BAYKARA (Matematik), Binali KÖMÜRCÜ (Biyö.), Monique SERİM (Fransızca), Zeynep AKBABA (Okul Rehber Öğr.), Nuray ÜLKÜSEL (Okul Reh. Öğr.). Kendilerine bu yeni görevlerinde başarılar dileriz.

SAİNT JOSEPH her yıl her bakımdan kendini yenileme, kendini aşma gayreti içinde. Tiyatro salonumuz yeniden restore edildi. Hazırlık sınıflarının üzerine yeni küçük bir tiyatro salonu daha yapıldı. Bunlar eğitici ve kültürel etkinliklerimizi daha da rahatlatacaktır.

Yönetimin çıkardığı "İÇ BÜLTEN" de önemli bir boşluğu kapattı. Bu sayımız Türkçe ve Fransızca Yazılardan oluşmaktadır. Öğrencilerimizden gelen çeşitli türdeki bütün yazılar öğretmen ve öğrencilerden oluşan "Yazı Kurulumuz" ca titizlikle değerlendirildi, seçildi.

KARDELEN'in yalnız kendimizle değil topluma yönelik projeleri de olmalı Bingöl'ün Yatılı Bölge Okullarında okuyan kardeşlerimiz bizlerin ilgisini, sevgisini, yardımını bekliyor. Yerel ve merkezi yönetimin yetmediği bu yurt köşelerine sivil toplum örgütleri yardımda bulunuyorlar. Bu amaçla kampanyalar açılıyor. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da bu insanî görevimizi onlardan esirgemeyeceğiz. Bu amaçla Sosyal Yardım Kolunun açmış olduğu Bingöl'e kırtasiye, giyecek yardımına katılmalıyız. Bu yardımı bu kış mevsimi içinde yapmamızın daha da önemli olacağı inancındayım. Saygılar, sevgiler.

Zeynel Pur

Longtemps j'ai habité en Bourgogne. Il fait très froid en Bourgogne. Quand je parlais au travail et que j'ouvrais la porte, je regardais le thermomètre: le mercure se faisait tout petit dans sa boule de verre, on pouvait lire: -10°, -15°, -20°; la neige couvrait le jardin et dans l'allée, mes pas craquaient sur la glace, chaque jour un peu plus dure, un peu plus épaisse. La nature entière paraissait morte sous son linceul blanc. Parfois, sur la route, je rencontrais un renard, un chevreuil, un sanglier. Leurs traces marquaient en pointillés noirs la direction de la forêt voisine. C'était l'hiver interminable.

Un samedi parmi les autres, peut-être un peu plus bleu, un peu plus pur, la voisine frappait à la porte. Elle avait 90 ans. Depuis 90 ans, elle vivait dans ce microscopique village de 35 habitants, entouré de vignes et de forêts. Chaque année, à la même époque, elle venait frapper à ma porte pour annoncer la fin prochaine de l'hiver. "Allons-y" disait-elle, et nous y allions.

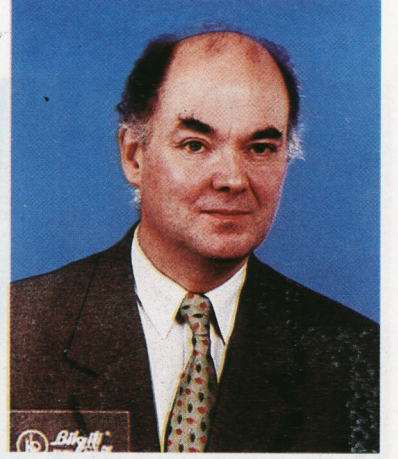
Il fallait marcher longtemps à travers les champs et les bois. Parfois le chemin grimpeait et nous dominions un instant le paysage silencieux et blanc, parfois le chemin descendait, le froid se faisait plus dur, nous cessions de bavarder.

Soudain, juste après une jeune plantation de sapins immobiles, au garde-à-vous dans leurs uniformes immaculés, nous tournions à droite. Cet endroit s'appelait "la combe aux fées". On disait simplement "la combe" et ce mot faisait peur le soir aux enfants qui ne voulaient pas dormir. Le sentier était bordé d'un côté par une falaise, de l'autre par une sombre et profonde vallée d'où montaient l'odeur des roches moussues et la chanson enfantine d'une source minuscule.

Elles étaient là qui nous attendaient, innombrables. Elles penchaient leurs têtes blanches sur le blanc de la neige, tantôt groupées par 10, 20, 100, tantôt seules et dispersées entre les branches noires d'un arbre tué pendant l'hiver.

Sans dire un mot, nous en faisons de gros bouquets soigneusement disposés dans le panier d'osier. Quand nous revenions au village, au clocher de l'église l'horloge sonnait les 12 coups de midi en chassant les corbeaux noirs qui paressaient là toute la journée. Nous passions de maison en maison offrir une poignée de fleurs et chacun s'écriait en laissant tomber de ses épaules les mauvais souvenirs de froidure et de vent: "oh les magnifiques perce-neige!"

"Harika KARDELEN!"

Michel BERTET
Okul Müdürü

AYRILIRKEN

Saint Joseph Lisesi 125. yılını idrak ederken, ülkesine hizmet etmeyi düstur haline getirmiş, çağdaş, ilerici ve kişilikli mezunlar yetiştirmenin gururunu taşımaktadır.

Atatürkçü düşünce bütün öğrencilerinin ve öğretmenlerinin benliğinde yer etmiştir.

Böyle köklü bir okulda uzun yıllar görev yapmış olmaktan çok mutluyum. Ayrılmama; "Henüz erken değil miydi?" diyen ve bunu yürekte söylediklerine inandığım değerli arkadaşlarıma ve öğrencilerime çok teşekkür ediyorum. Bunu duymak bile bana verilmiş manevi bir ödüldür.

1955 yılında Erzurum'un Şenkaya ilçesinde mesleğe ilk adımımı atarken, 40. hizmet yılını kendime ideal sınır olarak tesbit etmiştim. Tanrı sağlıklı bu çizgiye ulaşmamı nasip etti. Daha fazlasını istemek ve bu çizgiyi zorlamak hoş olmayacaktı. Ayrıca okulumuza yeni bir müdür gelmişti. Görevi genç arkadaşlara devretmenin okulum için daha yararlı olacağına kalben inandım. Beraber çalışmaktan her zaman zevk ve şeref duyduğum okul müdürümüz Cher Frère Pierre Caporal de ayrılıyordu. Onunla beraber emekli olmanın ayrı bir güzelliği vardı. Doğrusu bu güzelliği yaşamalıydım.

Saint Joseph Lisesi'nden çok güzel anılarla ayrılıyorum. Okulda görevli olan herkesle, görev bilinci içinde çok güzel günlerimiz geçti. Öğrencilerime kapım her zaman açık kaldı. Mutlulukları da, zaman zaman yaşanan acıları da tek bir yürek olarak paylaştık. Yönetim nöbetini devrettiğimiz değerli arkadaşların da bu havayı devam ettireceklerine ve lisemizi daha güzel günlere ulaştıracaklarına inanıyorum.

Okul için el ve gönül birliği ile çalışan Saint Josephliler Derneği'ne, Saint Joseph Lisesi Eğitim Vakfı'na, kuruluşunu yapma ve beş sene beraber çalışma onuruna eriştiğim Saint Joseph Lisesi Okul Aile Birliği'ne, sayın velilerimize; öğretmenleri, öğrencileri, sekreter-yası ve görevlileri ile tüm Saint Joseph camiasına teşekkürlerimi sunuyor, sağlıklar ve başarılar diliyorum.

Okulumuzun sesi KARDELEN, büyük çabalarla yayımlanmaktadır. Bu güzel çiçeğin açması için uğraş veren değerli öğretmen arkadaşlarıma ve öğrencilerimize de çalışmalarında başarılar diliyorum. Uzun ömürlü olması bu okula gönül veren hepimizin isteğidir.

Gündüz Diriker

10 Kasım

**Değerli Öğretmen Arkadaşlarım,
Sevgili Öğrenciler,**

57 yıl önce, geçici varlığı sonsuza göçen Atatürk'ü bir kişi olarak algılamak yanlıştır. O, yok edilmek istenen bir ulusun yaşama dönüşünün onurudur. Ölüm fetvalarına, idam fermanlarına aldırmadan, yoksunluklara, olumsuz koşullara, elverişsiz ortama ve tüm güçlüklerle karşı yasal sanlarını bırakarak, halkının başına geçip vatani kurtaran büyük bir kahramandır.

Bir özeleştir, kendini sorgulama ve yargılama, ona yaraşır olma çabalarını değerlendirme günü olması gereken 10 Kasımlarda aynı salonlarda, aynı kişiler, aynı şeyleri söyleyerek onu donduruyor, kalıplaştırıyoruz.

Oysa, Türkiyemizin her yöresinde onu tanıtmak, ilkelerini benimseterek özlediği sonucu sağlamak için her katta, her alanda çabalarımızı sürdürmek zorundayız. Atatürkçülüğü, Türkiyemizin yaşam felsefesi bilip, Atatürk'ün bir kişi, bir beden olmaktan ötede günümüzdeki soyut ve somut tüm değerlerimizin özeti olduğunu unutmamalıyız.

Türkiyemizi Türkiye yapan ilkeler demeti olan Atatürkçülük, ışıklı yolumuzdur.

Bu yolda, varlığımızın simgesi, geleceğimizin güvencesi Ulu Önder Atatürk'ün manevi huzurunda milletçe eğildiğimiz şu anda hepinizi saygı duruşuna davet ediyorum.

Halûk Denizli
Türk Müdür Baş. Yard.

Okulumuzdaki 10 Kasım töreninden

**"ORDU YOK!" dediler; "KURULUR" dedi,
"PARA YOK! dediler; "BULUNUR" dedi,
"DÜŞMAN ÇOK!" dediler; "YENİLİR" dedi.
Ve Bütün Dedikleri Oldu.**

BİLİM VE AKLIN IŞIĞI : "ATATÜRKÇÜLÜK"

29 Ekim 1995 Cumhuriyet Bayramı kutlamalarında görevli arkadaşlarımız: Dilek Onuk, Ashı Manoğlu, Sena Sönmez, Merve Atak, Pelin Çelikkın, Can Aydemir, Halık Yener, Yağız Zaimoğlu, Mustafa Yeşıldal, Ender Uygur, Kerim Uluengin, Edebiyat Öğretmeni Nurecan Pehlivanoglu ile birlikte

Dört yıl süren Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Cumhuriyet'i kuran Atatürk'ün amacı Türk Milleti'ni sosyal, politik ve ekonomik alanda akılcı ve bilimsel bir metotla çağdaş bir toplum haline dönüştürmekti. Bu amacı gerçekleştirmek için geliştirdiği cumhuriyetçilik, milliyetçilik, halkçılık, devletçilik, laiklik ve devrimcilik ilkeleri Atatürk'ün devlet anlayışını oluşturur.

Osmanlı toplumu yüzyıllardır sorunlarını akıl dışı ve mistik yollarla çözmeye alışmış, doğu felsefesinin kaderciliğine bağlanmış ve 16. yüzyılda başlayan Rönesans hareketi ile sosyal ve bilimsel alanda büyük ilerlemeler kaydeden Avrupa'nın oldukça gerisinde kalmıştı. Toplumun çağdaş batı medeniyetleri seviyesine ulaşabilmesi için Atatürk her alanda köklü değişiklikler yaptı.

O, yeni bir devlet yapısının kurulabilmesi için öncelikle halka ulus bilincinin verilmesi gerektiğini

düşünüyordu. 1789 Fransız Devrimi'nin yaydığı milliyetçilik ve özgürlük fikirleri benimsenerek, oluşturulan yeni toplumun adı "Türk Milleti", yeni devletin adı da "Türkiye Cumhuriyeti" olarak belirlendi.

Atatürk'ün kurduğu yeni devlet düzeni halkın kendi kendisini yönetmesi gerçeğine dayalıdır. O bunu "Hakimiyet kayıtsız şartsız ulusundur." sözüyle belirtmiştir.

Bir milletin yaşadığı ülkede egemenlik sahibi olabilmesi için en başta ekonomik yönden güç kazanması gerekir. Devletçilik ilkesi ile ekonomide izlenecek yol ve yöntemler belirlenmiştir.

Din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması temelinde dayanan laiklik ilkesi sayesinde, yüzyıllar boyunca dini şahsî menfaatlerine alet edenlerin halkı sömürmesi engellenmiş, düşünce, vicdan, din ve ibadet özgürlüğü garanti altına alınarak çağdaş bir toplum olmamızı sağlayacak akılcılık ve bilim serbest bırakılmıştır.

Nihayet devrimcilik ilkesi ile çağdaşlaşmaya yönelik her yenilik ve davranışın benimsenmesi ve Atatürkçülüğü oluşturan tüm ilkelerin korunması sağlanmıştır. Böylece, kendisinden önceki bir çok fikrî sistem zamanın geçmesi ve şartların değişmesiyle önemini yitirmişse de, Atatürkçülük her türlü sorunu aklın ve bilimin ışığında çözmeyi öngören devrimcilik ilkesi sayesinde kendisini böyle bir sonuçtan kurtarmıştır.

Atatürk'ün devlet anlayışını oluşturan ve genç Türkiye Cumhuriyeti'ni bugünlere ulaştıran tüm bu ilkeler dünyanın geri kalmış toplumlarına bağımsızlıklarını kazanma amacıyla birer yol gösterici olmuştur.

Yeşim İnce 9/B

10 KASIM

Kasımpatı çiçekleri vardı her yerde o gün,
Tutuyorlardı ellerinde, gözü yaşlı insanlar.
Ne oldu sönmüş baharları gönlümün?
Neden ağlıyor, kurtlar, kuşlar?

Fakat gözyaşları çocukların, bir şeyler söylemek istiyordu o gün,
Bir şeyler eriyordu yüreklerinde,
Gölgeleyerek o gülen, masum yüzlerini.
Neden bir yandan yıkılıyor tüm yurttta dağlar, taşlar?

Rüzgâr bile bir başka esiyordu o gün.
İnleyerek çarpıyordu evlerin o hüznünlü duvarlarına.
Bakıyordu tüm gözler o kara tabuta,
Çınlıyordu kulaklarda acı haykırışlar.

10 Kasım 1938 günüydü, o gün,
"Atatürk ölmüş" dediler.
Anladım artık nedenini bu ölü sessizliğin.
Bir yandan bu acı, ruhumu parçalara böler,
Bir yandan, yankılanır kulaklarımda ezanlar.

Bükmüşlerdi çiçekler bile boyunlarını o gün.
Solmuş bak daha güz gelmeden yapraklar.
Fark ettim ki sadece ben değil,
Ağlıyor Ata'ma tüm yurttaşlar.
Çınlıyor kulaklarda acı haykırışlar.

Begüm Güvenç 9A

10 Kasım töreninde görevli arkadaşlarımız: Sena Sönmez, Pelin Çelikkın,
Burak Çulhaçı, Emir Argün, Onur Yazıcıbaşıoğlu, Müdür Baş. Yard. Halük
Denizli ve Edebiyat Öğretmeni Nurcan Pehlivanoğlu ile birlikte

ÖLÜMSÜZ FİKİRLER

Atatürk, devrimleri, fikirleri, cesareti ve dehasıyla dünyada gelmiş geçmiş en büyük liderdir. O, yoktan var etmiştir. Hiçbir konuda yarılmamıştır, çünkü hiç kumar oynamamıştır, doğruları hep bulmuştur. Devrimlerinde de bu böyleydi, görüşleri hiç ölmedi; adeta şarap gibi her gün daha önemli, daha değerli.

Her zaman muhafazakâr, şeriat düzeni isteyen kesimler tarafından amansızca eleştirildi. Fakat hiçbir güç onun başarılarını engelleyemedi. Devrimleri dehasının zaferidir. Devrimleri olmasaydı halk gördüğü ışığa ulaşamayacaktı. Ata'nın dehasal fikirlerinden yoksun kalarak, şeriat düzeni zihinlere kara gölgeler bırakacaktı. Bugün bile muhafazakâr bir parti başa

gelirse ne olur diye kara kara düşünüyoruz. Çünkü Ata'nın fikirlerini benimsemiyorlar. Bundan altmış sene öncesinde bu devrimler gerçekleşmeseydi, Ata'nın tırnaklarıyla kazıyıp temelini attığı muhteşem eser zamanla yerini kötü emelli kişilerin eline bırakacaktı. Ata'nın devrimleri, eserine sönmez bir meşale oluşturmuştur. Beyinlerimize doğruları kazımış, şeriat düzeninin de kafasını...

Atatürk, Gençliğe Hitabe'sinde bizlere düşen görevleri anlatmaktadır. Meşale daha güryanmalıdır, en büyük görev gençlere düşmektedir, fakat diğer Türk insanları da görevlerini unutmamalıdır. Boş gezmeye vaktimiz yoktur; çünkü su uyur, düşman uyumaz.

Araç Yaşar 9 A

Söyleşi: "Atatürk ve Demokrasi"

12 Kasım Pazar günü Atatürk Haftası nedeniyle derneğimizin düzenlemiş olduğu bir konferansa katıldım. Konu "Atatürk ve Demokrasi" idi. Konuşmacı ise, bir dönem okulumuzda tarih öğretmenliği yapmış, Sayın Senih Tongsir'di. Tongsir; Atatürk'ün realist. ileri görüşlü, nazik, bir o kadar da sert kişiliğini; demokrasiyi (ailede başladığını!), Cumhuriyet öncesi ve sonrası olaylarını ve İsmet İnönü ile ilgili birkaç anısını bizlere bir tarih öğretmeni gibi, politikaya mümkün olduğunca girmeden, aktardı. Dinleyiciler yirmi kişi civarındaydı ve bunların çoğu Tongsir'in eski öğrencileriydiler. Hepsi de o gün tarih dersine hazırlanmış gibi, her şeyi hatırlıyorlardı.

Saint Josephliler Derneği'nin "Atatürk ve Demokrasi" konulu konferansında konuşmacı Senih Tongsir'di

Zeynephan Özdamar 0 II A

IŞIĞI O'NUN GÖZLERİNDE GÖRDÜM

Karanlık, evet sadece sonsuz bir karanlıktı gözlerimi araladığımda gördüğüm. Nerdeyim diye sordum kendi kendime. Bir pencere gördüm sonra. Güneş doğmak üzereydi. Bekledim, her tarafın tamamen aydınlanmasını. Tühaftır, yine de bildiğim güneşten farklıydı bugün doğan. Daha solgun, sanki cesaretsiz, amaçsız ve üzgün gibiydi. Birden odamda olmadığımı farkettim. Televizyonumun yerinde bir sandık duruyordu. Her zaman okul elbiselerimin asılı olduğu yerde ise bir dolap vardı.

Ben dehşet içinde neler olduğunu kavramaya çalışırken kapım açıldı. Annemdi gelen. Bana bir açıklama yapmasını umuyordum ki .o da ne! Annemin üstünde gülkurusu renginde bir çarşaf ve başında ona uygun bir örtü. İyice şaşırılmışım, "Haydi, bugün çok işimiz var" dedi. Çaresiz kalktım, annemin bana uzattığı çarşafı geçirdim üstüme. Soru sormaya cesaretim yoktu. Kahvaltıya indik. Başında fesi, bana garip gelen kıyafetiyle babamı gördüm. Hiç konuşmuyor, sadece dinliyordum.

Kahvaltıdan sonra babam gitti. Ben de evi dolaşmaya başladım. Odanın birinde masanın üstünün kitaplarla dolu olduğunu gördüm. Yavaş yavaş yaklaştım masaya, bir tanesini elim aldım ve okumak için açtım, Arapçaydı. Sonra bir başkasını, bir başkasını, daha derken hepsinin Arapça olduğunu farkettim. Tam o sırada annem girdi kapıdan ve bağırılmaya başladı, "bırak o kitapları" diye. "Niye" diye sor-

dum, "neden?". "Sen kadınsın, ne gerek var okumana!". "Hayır", diye haykırdım.

İşte tam o anda gözleri kör edecek kadar parlak bir ışığın içinden O'nu, O'nun deniz gözlerini ve altın sarısı saçlarını gördüm.

Tanrım, sadece bir rüyaymış, hayır, hayır bir karabasan. Kalktım, okul formamı giydim, çantamı alıp dışarı çıktım. Derin bir nefes aldım sonunda. Gördüğüm insanlar, kadın erkek, öğrenci, işlerine yetişmek için sabahın erken saatlerinde yola dökülmüşler.

Otobüse biniyorum, yanımda bir adam gazetesini okuyor, yanında duran bir başka adama yorumlar yapıyor. Her ne kadar söylediklerine hak vermesem de içimden "Ne güzel!" diyorum. Ne güzel şey özgür olmak!. Özgürce fikirlerini açıklayabilmek. Saatime bakıyorum, tam zamanında yetişiyorum ders ziline. Sınıfıma giriyorum ve sana bakıyorum ve sana her zamankinden daha fazla bağlıyorum Atam.

Senin kurduğun demokratik, laik, özgür, bilimin takipçisi ve medeni Türkiye Cumhuriyeti, biz gençler var oldukça gücünden bir şey kaybetmeyecek, durmadan ilerleyecektir.

İçinde bulunduğu karanlıktan elinden tutarak çıkardığın Türkiye Cumhuriyeti senin ışığının geldiği yöne doğru emin adımlarla yürüyecektir.

Yüzündeki gülümsemen ve gözlerindeki güven hiç kaybolmasın Atam!

Pelin Öncü Lise 1 B

Arkadaşlar, yüzyıllar nadir olarak dahi yetiştirir; şu talih-sizliğe bakın ki, o büyük dahi çağımızda

Türk ulusuna nasip oldu.

Kustafa Kemal'in dehasına karşı elden ne gelirdi?

Loyd George - İng. Başbakanı

"VER AR YU GOINK TÜRKÇE"

Güzel dil Türkçe bize,
Başka dil gece bize,
İstanbul konuşması
En saf en ince bize,

Böyle diyordu Ziya Gökalp, bundan yetmiş yedi yıl önce. (Yeni Hayat 1918). Ziya Gökalp; Şinasi, Ömer Seyfettin, Nurullah Ataç gibi dilimizde yenileşmeyi, "Türkçe"yi savunan yazarlarımızdandır.

Atatürk 26 Ekim 1932'de Türk Dil Kurumu'nu Türkçe sözcüklerin hayata geçirilmesi amacıyla kurmuştu. Arapça ve Farsça sözcükler ve tamlamalar yerine Türkçeleri kullanılmaya başlandı. Günümüzde ise dilimizi tehdit eden yabancı sözcükler çoğunlukla batı kökenli sözcüklerdir. Bunlar;

1- Teknik gelişme ve buluşlarla dilimize giren sözcükler,

2- Küreselleşen dünyamızda basın, haberleşme ve Türkçeye doğru dürüst çevrilemeyen filmlerle gelen yabancı sözcükler veya yanlış kalıplardır.

Birinci maddeyi bir kenara bırakalım; çünkü her yeni buluş o ülkenin dilinde olur. Televizyonu, telefonu biz bulmadığımız için yabancı sözcüklerle adlandırılmaları kaçınılmaz. Dilde yoktan bir kelime yaratılmaz, var olan köklere bir takım ekler getirilerek sözcükler oluşturulur, diye bir kural varsa da bu, yeni buluşlar için geçerli olmayabilir.

Gelelim ikinci maddeye; bizi ve özellikle genç kuşakları dil bakımından en çok etkileyen de budur. Yanlış, özensiz veya bilinçsiz çeviriler gençleri doğru olmayan kullanımlara itmektir.

Bir kaç örnek:

"üzgünüm"

Bu sözcük, İngilizce "I am sorry" karşılığında kullanılmaktadır. Oysa ki Türkçe'de biz bunu "kusura bakma", "özür dilerim" şeklinde kullanırız.

"oldu, tamam"

Bu sözler "okey" in Türkçesi yerine geçiyor.

"üç gibi gelirim", "beş gibi oradayım"

Zaman belirtmekte kullanılan bu sözcükler de İngilizce aslına uygun, ama Türkçe değil.

Özellikle gençlere seslenen televizyon programlarında, kimi gülmece dergilerinde dilimizin özensizce kullanıldığını, hatta özenilerek ve özenle bozulduğunu görmekteyiz.

Seslendirme Sanatçıları Derneği'nin (Ses-Der) düzenlediği, "Ver ar yu goink Türkçe" panelinde de değindiği gibi, Türkçemiz Türkizce'ye dönüşüyor.

Türkçe, dünyada en çok konuşulan beşinci dil ve kuralları matematik kuralları kadar kesin. Türkçemize sahip çıkalım, dilimizdeki bu tür yozlaşmalara izin vermeyelim. Bize sunulan her şeyi olduğu gibi kabullenmek yerine doğrusunu araştırıp bulalım; tabii ki düşünelim, gerekirse tepki gösterelim.

Çünkü kültürel yozlaşma ve çöküş, dilin bozulması ile başlar. Uygurluk bir kaç dil bilmekse kültür, ana dilini iyi bilmektir. Bunu unutmayalım.

*Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Nurcan Pehlivanoglu*

**Ülkesini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk ulusu
dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.**

M. K. Atatürk

GRUP PSİKOLOJİSİ

Öğrencilerimin hepsi -evet yanlış okumadınız, bir kaçı, bir kısmı, büyük çoğunluğu değil, hepsi- tek başlarına ele alındıklarında sorunsuz ve yapıcı birer kişilik sergiliyorlar. Peki, bir araya geldiklerinde onları değiştiren gizli güç nedir? Bu soruya verilecek cevap klişeleşmiş: Grup Psikolojisi. İyi de, bu grup psikolojisi niçin grubun düzelmesi, iyi bir şeyler başarması ve diğer öğrencilere -özellikle küçüklere- örnek olması için değil de hep okulun düzenini bozmaya çalışması, yıllardan beri herkesin uyduğu kurallara karşı gelmesi, bu kuralların değişmeyeceğini bile bile kendini, arkadaşlarını ve öğretmenlerini rahatsız etmesi yönünde bir etki yapıyor?

Yöneticiler ve öğretmenler olarak bizler tüm öğrencilerimizin, özellikle son sınıf öğrencilerinin 125 yıllık geçmişe sahip okulumuzu en iyi şekilde temsil etmelerini verdiğimiz emeklerin karşılığı olarak bekliyoruz. Ve bu isteğimizi kutsal bir hak olarak görüyoruz.

Haydi çocuklar, beklentilerimizi boşa çıkarmayın.

*Ender Üstüngel
Müdür. Yard.*

SATMA

Kulak verir dinlersen,
bir çift sözüm var sana:
Taş çatlasa ikiyüzlülük rubasını giyme,
Bir dakikalık mutluluk mutluluk değil.
Ne olur, satma ölümsüzlüğünü iki pula.

Haşyam

EĞİTİMİNİ YURT DIŞINDA DÜŞÜNENLER

13-15 Ocak 1996 tarihleri arasında Swiss Hotel'de 50'ye yakın Amerikan üniversitesi temsilcisinin katılacağı, üniversitelerini tanıtacakları bir toplantı yapılacaktır.

Eğitimi U.S.A üniversitelerinde sürdürmek isteyenlerin bilgisine sunulur:

TOEFL ve TOEİC NEDİR?

TOEFL da TOEİC de İngilizce'den sınava girenlerin dinleme, okuma ve yazma yeteneğini ölçmek için hazırlanmış uluslararası İngilizce testlerdir. Ancak amaçları ve içerikleri açısından farklılıklar gösterirler.

TOEFL'in amacı kişinin üniversite veya kolej için İngilizce dil yeterliliğini ölçmektir. Oysa TOEİC tamamen iş dünyasına yönelik bir dil testidir.

TOEFL'in içeriği akademik çevrelerde geçerlidir. TOEIC ise tamamen iş hayatında karşılaşılan örneklerden yararlanır, mesleki teknik bilgileri içerir.

TOEIC testi ile işverenler, iş için başvuran adayların İngilizcesini ölçer, adaylar arasında kıyaslama yapabilir. Amerikadaki bir çok sertifika programı TOEIC ister. 1979 Aralık'ından beri bu test iş çevrelerince uygulanır.

TOEIC'le yöneticiler, çalışanlarının iş için gereken İngilizce seviyelerine gelmeleri için ne düzeyde bir dil eğitimi almaları gerektiğini de belirler. Şirketler, çalışan personelin, İngilizcelelerini geliştirmeleri için bu sınavı almalarını teşvik eder.

Türkçe için, neden bu ve benzeri standart testlerimiz olmasın ?

Kaynakça: Study ABRAD

Bu Şiiri Okumadan Geçmeyiniz!

Adam Olmak (Veya "Eğer")

Çevrende herkes şaşırırsa, bunu da senden bilse
Sen aklıbaşında kalabilirsen eğer,
Herkes senden kuşku duyarken hem kuşkuya yer bırakır,
Hem kendine güvenebilirsen eğer,
Bekleyebilirsen usanmadan,
Yalanla karşılık vermezsen yalana,
Kendini evliya sanmadan
Kin tutmayabilirsen kin tutana;

Düshlere kapılmadan düş kurabilir,
Yolunu saptırmadan düşünebilirsen eğer,
Ne kazandım diye sevinir, ne yıkıldım diye yerinir,
İkisine de vermeyebilirsen değer,
Aptallara tuzak kurmak isteyen düzenbazın
Söylediğin gerçeği eğip bükmesine dayanabilirsen,
Ömür verdiği işler bozulsa da yılmaz,
Koyulabilirsen işe yeniden;

Döküp ortaya varını yoğunu,
Bir yazı-turada yitirsen bile,
Yitirdiklerini dolamaksızın dile,
Baştan tutabilirsen yolunu,
Yüreğine, sinirine dayan diyecek,
Direncinden başka şeyin kalmasa da,
Herkesin bırakıp gittiği noktada
Sen dayanabilirsen tek;

Herkesle düşüp kalkar, erdemli kalabilirsen,
Unutmayabilirsen halkı, Krallarla gezerken,
Dost da düşman da incitmezse seni,
Ne küçümser, ne de büyütürsen çevreni,
Her saatin her dakikasına
Emeğini katarsan hakçasına,
Her şeyiyle dünya önüne serilir,
Üstelik oğlum, adam oldun demektir.

Rudyard Kipling

Çocuklarımızı, düşüncelerini hiç çekinmeden açıkça ifade etmeye, içten inandıklarını savunmaya, buna karşılık da başkalarının samimi düşüncelerine saygı beslemeye alıştırmalıyız.

K. ATATÜRK

FULL METAL JACKET

Full Metal Jacket, ünlü yönetmen Stanley Kubrick'in 1987 yapımı, artık klasik kabul edilen, eleştirmenlerce tüm zamanların en iyi savaş filmi.

Uzun hazırlık gerektiren büyük bütçeli filmlerden hoşlanan, film çekmekte oldukça nazlı davranan Kubrick, 34 yılda sadece 12 filme imzasını atmış. 1987 yapımı son filminin o yılda ülkemizde gösterilmemesinin nedeniyse içerdiği bol küfürlü diyaloglardan ileri geliyor.

Film, ahlakî, saygın, değerli hiçbir şeyin kalmadığı bir cehennemde öldürmeye programlı bir grup denizci askerin hikayesini anlatıyor. İlk bölüm Güney Carolina'daki askeri eğitim üssünde, ikinci bölümse 1968 Vietnam Savaşı'nın en sıcak bölgelerinde, Da Nanf ve Hue'da geçmekte. İlk bölümde Astsubay Hartman'ın sistematik bir şekilde acemi askerleri birer profesyonel katile dönüştürmesini izliyoruz. Hartman'ın aşağılayıcı, yerici ve küfür dolu sözleri öğrencilerin içinde önlenemez bir nefret uyandırmaktadır. Aslında amaç da budur. Vietnam'ın tropik ormanlarında barınabilecek ve aklında öldürmekten başka düşünce olmayan, en ufak insanî duygudan yoksun askerler yaratmak. Fakat bu psikolojik baskı, kiloları yüzünden diğer askerlere ayak uyduramayan, gaf üstüne gaf yapan ve bu yüzden de sürekli komutan tarafından alaya alınıp aşağılanan Gomer Pyle üzerinde olumsuz bir etki yapar. Sekiz haftalık eğitimin son bulduğu, askerlerin tayinlerinin çıktığı son gece Er Pyle, Astsubay Hartman'ı tek bir kurşunla öldürür. Ardından

tüfeği ağzına dayayıp intihar eder. Bu, aşırı disiplinin insan ruhunda açtığı yaralardan sadece biridir.

İkinci bölümse Vietnam'ın Da Nanf ve Hue bölgelerinde geçmektedir. Olaylar, Hartman tarafından "Joker" lakabı takılan savaş muhabiri Mathew Modine tarafından yansıtılmaktadır. Vietnam topraklarına ayak basan askerler kendilerine müthiş güvenmektedirler. Joker de bundan cesaret alarak arkadaşı Rafterman ile pasif görevden ayrılıp cepheye gönderilmeyi talep eder. Artık insani değerlerin tamamıyla unutulduğu, içgüdülerle hareket edilen, güçlünün hayatta kalmak için acımadan güçsüzü ezdiği pislik dolu bir dünyanın ortasındadır... Bir görev sırasında Joker'in müfrezesi pusuya düşürülür ve arkadaşlarının çoğunu kaybeder. Sonunda ateş edenin tek bir tetikçi olduğu anlaşılır ve ele geçirilir. Joker göğsündeki barış armasına rağmen Kuzey Vietnamlı genç kızı acımadan kurşunlayarak ilk cinayetini işler. Ama her şeye rağmen hayatta olduğu için şükretmektedir.

Film, Vietnam savaşını Amerikalı bir yönetmenden beklenmeyecek bir tarafsızlıkla yansıtıyor. Alışlagelmiş "İyi Amerikan" ve "Kötü Vietnamlı" duygusunu uyandırmadan savaşın insan üzerinde açtığı derin yaralar ve savaşın insanı nasıl değiştirip vahşileştirdiği üzerinde duruluyor ve "Bütün bunlar ne uğruna?" sorusunu çağırıyor.

Kerem Uluengin 9A 7039

Bir Kitap

İçtenlikli bir yazar "Erendiz ATASÜ". Adını seksenli yıllarda toplumumuzdaki kadının statüsü ile ilgili inceleme türü öyküleriyle duyurdu. Son eseri "Dağın Öteki Yüzü". Eser KEMALİST düşüncenin romanı. Bir tez niteliğinde, Cumhuriyet devrinin bir özeleştirisini ve iç hesaplaşmasını dile getiriyor. Toplumsal olaylar içerisinde bireyin gelişiminin romanı. Türk toplum yapısını daha yakından tanımanıza ışık tutan bir roman; tavsiye edilir.

TİYATRO

SAVAŞ VE BARİŞ

6 Ekim Cuma günü, iki arkadaşla birlikte Şehir Tiyatroları Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nde bu sezon gösterime çıkan "Savaş ve Barış" adlı oyunu izlemeye gittim. Ünlü Rus yazar Lev Tolstoy'un aynı adlı romanından Alman tiyatro yönetmeni Erwin Piscator tarafından sahneye uyarlanan ve Cevat Çapan tarafından dilimize kazandırılan bu oyun, bençe Şehir Tiyatroları 1995-1996 sezonunun en büyük ve iddialı yapımı. Konusunu Rusya ile Fransa arasında yapılan 1805-1807 Austerlitz Savaşları'ndan alan eser, savaşın gölgesindeki Rus siyasi ve sosyal yaşamından çarpıcı kesitler sunuyor ve özünde Tolstoy'un "Amaçsız sanat olmaz, sanatın başlıca amacı da insanlar arasındaki ilişkilerin düzelmesine yardım etmektir. Bu ilişkilerin düzelmesine kesinlikle yardım etmeyen bir şey varsa o da savaştır. Sonucu raslantıya dayandırdığı için savaş insanlık dışı, insan yaratılışına aykırı bir şeydir." düşüncesini seyirciye ulaştırmaya çalışıyor.

Cevat Çapan, eseri oyunlaştıran Erwin Piscator'un, neredeyse iki bin sayfalık romanı bütün ayrıntılarıyla sahneye aktaramayacağı için, savaşın korkunçluğunu en çarpıcı biçimde

ortaya koyan özünü karmaşık bütününden seçip ayıklayarak hem bir anlatıcının açıklamalarıyla, hem de en can alıcı olayları ve ilişkileri oyuncuların canlandığı sahnelerle seyirciye göstermek amacıyla olduğunu belirtiyor.

Burçin Oraloğlu tarafından yönetilen, aralarında Mazlum Kiper, Hüseyin Köroğlu, Murat Daltaban, Engin Alkan ve Erhan Abir gibi bir çok ünlü ve başarılı ismin de bulunduğu kırk beş kişilik geniş bir oyuncu ve figüran kadrosuna sahip olan ve bir çok savaş sahnesini kapsayan oyun, özellikle Türk tiyatrosunda görmeye fazla alışık olmadığımız zengin kullanımlı döner sahne tasarımı ve çarpıcı efektleriyle beni oldukça etkiledi. Her ne kadar üç buçuk saat gibi uzun bir süreye yayıldığı için bazı duran sahnelerde sıkıldıysam da bana kalırsa "Savaş ve Barış", okuyanlar için bir romanın tiyatro sahnesine uygulanmış halini görmek, benim gibi eseri henüz okumamış olanlar içinse hakkında bir fikir sahibi olmak ve savaşın acımasızlığını, insanlar üzerindeki etkilerini bir kez daha görmek açısından sezonun ilgiye değer ve görsel zenginlikteki oyunlarından biri.

Yeşim İnce 9 B

Mustafa Kemal'i yüksek komutanların çoğuna üstün kılan nitelik, ölümü küçümsemek ve yiğitlik göstermek bakımından askerlerine en büyük örnek olmasıdır.

*Prof. Van Der Herbert Nagel
Alman Tarihçisi ve Filozofu*

Dile Benden

*Tanrı gibi gökyüzüne uzanabilseydim,
Canına okurdum şu düzenin, canına.
Bir dünya kurardım gönlümce, yepyeni,
Ey insan derdim, ey insan,
Dile benden ne dilersen.*

HAYYAM

ANKET

Hiç düşündünüz mü? "Hayat ne zaman güzel" Biz bu soruyu en yakın çevremizdeki bir çok arkadaşımıza sorduk. İlginç cevaplar aldık.

"HAYAT NE ZAMAN GÜZEL?"

- "Soyadın Mutlu olduğu zaman"
Suha Mutlu
- "Sevince"
Aslı Bayam-Ali Atak
- "Cumartesi akşamları"
Tezel Çağala
- "Hayal ettikçe"
Burak Sandıkçioğlu
- "Sevdiklerimle birlikte olduğumda"
C. Aydemir - M. Meriç
- "Rüzgârlı bir havada sörf yapınca"
E. Yeşildal
- "Uyurken"
Sara Yavuz
- "Yemek yerken"
Pelin Öncü
- "Aşık olunca"
D. Samman-E. Orhan
- "Havam yerindeyken"
Aslı Arduman

- "Cindy Crawford'la tatile gittiğimde"
K.Çubukçu
- "İyi bir kariyer sahibi olabildiğimde"
Sena Sönmez.
- "Zorluklarla başedebildiğimde"
Pelin Çelikkhan - ilker Akdoğan
- "Gol attığım zamanlarda"
Mustafa Kâtip
- "Güçlü olabildiğimde"
Elif Aksu
- "Sorumluluklarımdan kurtulabildiğimde"
Tuğçe Soysaltürk
- "Öldüğünde"
Begüm Güvenç
- "Amaçlarına ulaşınca"
Didem Akol
- "Sarhoşken"
(X - X)
- "Yaşamı paylaşacak biri olunca"
Pelin Önal
- "Sorun olmadığı zaman"
Tuba İbrahimiye
- "Süper FM dinlerken, Kral TV seyrederken"
D. Sanyer - M. Ötügen

..... VE TANRI ERKEĞİ YARATTI, KADINA ADAM ETSİN DİYE VERDİ.

Tanrı yaprağın hafifliğini, ceylanın bakışını, güneş ışığının kıvancını, sisin gözyaşını aldı, rüzgârın kararsızlığını, tavşanın ürkekliliğini buna ekledi, onların üzerine kıymetli taşların sertliğini, balın tadını, kışın soğuşunu, saksığının gevezeliğini, kumrunun sevgisini, kattı. Bütün bunları karıştırdı, eritti ve kadın yaptı.

Tanrı, kaplumbağanın yavaşlığını, boğanın bakışını, fırtına bulutlarının kasvetini, tilkinin kurnazlığını, boranın dehşetini aldı, sülügün yapışkanlığını, kedinin nankörlüğünü, hindinin kabarışını, gergedan derisinin sertliğini onlara ekledi, bunların üzerine ayının kabalığını, bukalemunun şıpsediliğini, sivrisineğin vızılıtsını kattı, erkeği yarattı, kadına adam etsin diye verdi.

Anonim (Nakleden: Pelin Çelikkhan)

Belki Bir Gün...

Dünyadaki bütün varlıkların her bakımdan en gelişmiş olan biz insanlar kendi yarattığımız güzellikleri her geçen gün biraz daha yıkıp, bizi milyonlarca yıldır üzerinde taşıyan, sayısızca nimet veren yaşlı dünyamıza ihanet ediyoruz. Havaya,suya ihtiyacı olan bütün varlıkların beslenme kaynağı olan doğa, yıllar önce teknolojik gelişmelerin kurbanı durumuna gelmiş ve insan, zekası geliştikçe doğaya hakim olma zihniyetiyle doğayı katletmeye yönelmiştir.

Endüstriyel birimlerden havaya yayılan zehirli gazlar, okyanusları dolduran cesetler ve bir kurtarıcı olarak gördükleri ağaçlara sarılmış türünün son örnekleri vahşi hayvanlar dünyamızın acı sona doğru adım adım ilerlediğinin sadece birer göstergesi...

Dünya üzerindeki ekilebilir, verimli toprakların miktarı erozyonlar sebebiyle giderek azalırken, bu topraklardan faydalanması, beslenmesi ve hayatını devam ettirmesi gerekenlerin sayısı inanılmaz bir hızla artıyor. Belki de bir gün gelecek ihtiyaç dünyamız sayıları on milyara yaklaşan ve her geçen gün hızla artan insanlara yetmeyecektir.

Toprakların karşı karşıya olduğu bu korkunç son ne yazık ki vahşi hayvanlar için de geçerli. İnsan ırkının gün geçtikçe artması doğanın en önemli simgesi olan hayvanları da etkiliyor. İnsan, hayvanın yaşama alanını ihlal ederken, bugün pek çok hayvan türü yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktadır. Ayrıca ozon tabakası üzerinde oluşan o korkunç delik nefes alan varlıkların en önemli düşmanı durumuna gelmiştir.

Uçsuz bucaksız görünen, sürekli rüzgâr ve dalgalar sayesinde temizleniyormuş gibi görülen okyanuslar da kirliliğin tehdidiyle bir arada yaşamaya alışmak için uğraşmaktadır. Okyanuslarda yaşayan canlıların giderek azalması ise bunun en büyük göstergesidir. Biz insanların denizlere attığı pislikler, kanalizasyon ve o kocaman tankerlerin boşalttıkları petrol artıkları yüzünden belki bir gün gelecek denizler bize hiçbir nimet vermeyecektir.

Verimli toprakların azalmasını önlemek için alınabilecek bir tek önlem var; o da erozyonu, yani toprak kaymasını engellemek. Çünkü bir anda kaybolan toprakların yerini alması için ancak yüzyılların geçmesi gerekiyor.

Bütün bunlar dünyamızı tehdit eden unsurların sadece bir kaçı. Puslu kış sabahları dışarı çıktığımızda ciğerlerimize dolan havanın, bizi günden güne öldürdüğünün farkına kaçımız varıyor? Farkına varanların da büyük bir kısmı kulak arkası ederek, adamsendecilik oynuyor. Oysa hepimiz gelecek nesillerin hayatını kurtarmak için, ya da bize bunca yıldır yuva olmuş dünyamıza borcumuzu ödemek için biraz daha çaba göstersek, elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışsak dünyanın bu korkunç sondan kurtulmasını sağlayabiliriz.

Berrak Edin 9-A

"En son ağaç kesildikten, en son akarsuya zehir bulaştıktan, en son balık oltaya takıldıktan sonra paranın yenmediği (besin olmadığı) kafanıza dank edecektir"

Kızılderili Atasözü

ÇEVREMİZ ve BİZ

Çok uzun zamandır düşünmüyordum bu konuyu; daha doğrusu düşünmek istemiyordum. "Yapılacak bir şey yok" diyordum kendi kendime. "Gittikçe sonumuza yaklaşıyoruz".

Gözlerimi kapatıp büyük çam ormanları düşünüyorum, balta girmemiş ormanlar... Hani o kitaplarda okuduğum; dedemin ve babaannemin anlattığı yeşillikler, asit yağmurlarından önceki ağaçlar, Fransa'nın nükleer denemelerinden önce bozulmamış ve el değmemiş olan Mourora adasının doğal dengesi.. Hepsi büyük bir ahenk içinde şarkılar fısıldıyor bana, mutlular; çünkü zarar görmüyorlar, tabii sadece kısa bir süre ...

Şimdi kulaklarımda inleyen fokların sesleri, petrolü denizde çarpınan karabatakların haykırıları var. Dinlemeliyiz, duymalıyız onların feryatlarını, kendi iyiliğimiz için.

Eskiden yolda yürürken yere bir şey atıldığında önce o insanı -küfür yemek pahasına- uyarır, eğer işe yaramazsa kendim kaldırıp çöpe atardım; oysa ki şu anda ben de "Boş ver at gitsin, herkes yapıyor; şu küçük küçük kâğıt mı doğaya zarar verecek?" diyorum; hem de yanlış olduğunu bile bile.

Özellikle ülkemizde hiç umursanmayan bu konuda yapılanlar, oturup " Ne olacak?" diye kara kara düşünmekten ileri gitmiyor. Koli basili fıskıran denizlerimize elimizi sokmaya korkuyoruz; halbuki onları bizim kimyasal atık ve çöplerimizin oluşturduğunu biliyoruz. Valiliklerden yapılan onca uyarıya karşın kömürü daha ucuzca gelsin diye belediyeden değil de kaçakçılardan satın alıyoruz. Yanımızdakilere "Boş ver,at; sadece sen misin?" diyoruz; kısacası çevreyi kirletmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Avrupa ve Amerika'da durum çok farklı. Bizim kendi ülkemizde olan bitene gözlerimiz kapalı, onlarsa görünüşte hiç bir ilgileri olmadığı halde Brezilya'daki yağmur ormanları için kampanya başlatıyorlar; herkes el ele veriyor. Çevre örgütleri Mourora adasındaki nükleer denemelere karşı açlık grevine başlıyorlar. İsviçre futbol takımını "Nükleer denemelere son verelim!" diye pankartlarla sahaya çıkıyor, ozon tabakası zarar görmesin diye FCC maddesi yasaklanıyor. Biliyorlar ki bugün olmasa bile yakında onlar da zarar görecekler.

Günümüzde sadece insanlar ağlamıyor, doğa, hatta hayvanlar ağlıyor. İnsanlar üzüntülerine, hayvanlar ve doğaysa insanoğlunun düşüncesizce yaptıklarına . İnsanoğlu teknolojiyi yarattı; ama doğayı unuttu. Eğer bundan sonra hepsini belli bir ölçü içinde yapabilirsek ne mutlu bize; yapmazsak vay halimize !...

Damla Kellecioğlu O II-A

AĞACIM

Mahalleimizde
Senden başka ağaç olsaydı
Seni bu kadar sevmezdim.
Fakat eğer sen
Bizimle beraber
Kaydırak oynamasını bilseydin
Seni daha çok severdim.
Güzel ağacım!
Sen kurduğun zaman
Biz de inşallah
Başka mahalleye taşınmış oluruz.

Orhan Veli

DAĞLAR

Uzaktaki yüksek dağlar,
Bilmiyorum arkasında kimler, neler var.
Hepsi değişik birer insan gibi.
Yemyeşil, çiçeklerle kaplı etekleri.

Bazısı yüce, sivri, taş yürekli bir insan gibi
Bazıları şirin, sevgi dolu sanki.
Küçükleri de var aralarında,
Onlar minik, duygu dolu çocuklar.

Bir bakışta görmek istiyorum hepsinin ardını,
Umutsuzluğa kapıldığım zaman,
Oraları görmek, yeni umutlar bulmak hayali
Kaplıyor içimi,
Düşüncesi bile güzel geliyor bana.

Umut, inanç her şeyin başıdır aslında .
O dağların arkası, buradan farklı olmasa da,
Bir ümit veriyor, güç veriyor insana,
Bazen bu bile yeter başarmaya.

Engin Altınok 6 B

BİR DAMLA HAYAL

Pencerenin kenarında otuyordum. Burnumu cama dayamış, dışarıdaki yağmuru seyrediyordum. Yağmur damlacıkları ıslık ıslık, rengarenk, tanımlanması çok güç yıldızlar oluverdi benim gözümde. Belki ben yanlış görüyordum, belki de hayal gücümü fazla çalıştırmıştım. Bir an için korktum.

- Anne! diye bağırdım. Çığlığımı duyan annem yanıma geldiğinde onun da neler olduğunu görüp görmediğimi sordum; sordum ama yanıt beklediğim gibi değildi. Şaşırmıştım. Annem beni öperek odadan çıktı.

İşte, annemin gitmesiyle benim yağmur damlacıklarından birine bağlanıvermem bir oldu. Kendimi onun içinde hissettim. Kırlara uzanmıştım. Çiçekleri kokluyordum. Onlardan başıma nasıl bir taç yapabileceğimi düşünüyordum. Yağmurların sona ermesi, güzelim çiçeklerin açması ve doğaya yemyeşil bir örtünün serilişi zamanın akışı içinde her zamanki hızıyla devam ediyordu. Bembeyaz bir zambağın yapraklarının kar tanelerine dönüşmesi beni büyüledi.

Karlardan yapmaya çalıştığım oyuncak at şimdi bembeyaz, gerçek bir at olmuştu. Bu ata binmek hiç zor olmadı. Ormanın derinliklerine dalışım sırasında o kadar mutluydum ki! O bembeyaz atımla ağaçların arasından rüzgâr gibi geçiyordum. Ne olduysa o sırada oldu. Yağmur damlacıkları birleşip bir deniz oluvermişti. Aradan bir saniye geçmeden kendimi denizin dibinde buluverdim. Balıklar, deniz yıldızları çevremde toplanmıştı. Canavar gibi bir hayvan olan ahtapot bile şimdi sevgiyle gülümseyerek beni denizin derinliklerine çağırıyordu.

Tam denizin dibindeyken birden kendime geldim ve hayal gücünün insana neler yaşattığının farkına vardım. Şimdi diyorum ki en büyük güç hayal gücüdür. Hayal gücü insana dünyada gerçekleşmesi mümkün olmayan güzellikleri yaşatır.

Duygu Ünveren

TATİLDE FRANSA İZLENİMLERİM

Biz bu yaz tatilimizi, babamın yıllar önce doktorasını yaptığı Montpellier'de geçirdik.

Montpellier'e ilk gidişimde beş yaşında olduğum için, bu, geçmişi eski tarihlere dayanan şehrin özelliklerinin farkına varamamıştım. Fakat, bu yılki gidişimde, bazen, geçmişi çok eski yıllara dayalı bu şehrin, daracık ve tarihi sokaklarında dolaşırken, korsanların nefesini sırtımda hisseder gibi oldum. Bazen ise, coşku- lu zamane Fransızlarının neseli yaz aksamlarını yaşadım. Akde-

niz'den sadece 10 km içerde olduğumuz için, her gün başka bir plajda ve başka bir tarihî yörede idik. Binlerce kilometrekarelik üzüm bağlarının ortasında kurulmuş olan şarap mahzeninde, kocaman varillerdeki şarapların öykülerinin filmini seyrettik. Benim yaşumdaki bir çocuk için oldukça ilginç diye düşünürken, annemin, "yıllarca hep bir şarap mahzenine gitmek isterdim, ne güzel!" dediğini duydum ve de orada üretilen şarapların tadına baktık.

Başka bir gün ise *Lamarque* bölgesinde -ki orası vahşi at ve boğaları ile ünlü bir bölgedir- at ile safari yaptım. Önce ata binmem, sonra bu, on kişinin katıldığı ve bir saat süren tura yalnız katılmam, benim için oldukça heyecan verici oldu. Tur boyunca çeşitli göletlerden, tepelerden geçtik ve yabani boğaların bir-iki metre yakınına kadar sokulduk.

Bu turun en komik sahnesinin, gruptaki bir adamın attan düşmesi olduğunu sanırken, o gece uykumdan uyanınca komedinin henüz başladığını anladım. Zira bacaklarımın ve kollarımın pek çok yerinde sayılamayacak kadar fazla kırmızı ve kaşıntılı kabarcıklar olduğunu

gördüm. Ertesi gün kendimizi bir eczaneye atıncaya kadar, iki elimin onları kaşımak için yetmediği anlar oldu. Gelecekte bir gün eğer *Lamarque'a* gidersem, yine ata binerim; ama giysilerimi daha özenli seçmek şartı ile.

Bu yolculuğumda ilk kez bindiğim, T.G.V. diye adlandırılan ulaşım araçlarının bir teknoloji harikası olduğunu gördüm. Son derece süratli olan bu trenin içinin uçak kabininden daha güzel olacağını hiç düşünmemiştim. Hava

filelerini kolayca yarabilmesi için vagonların aerodinamik yapısı ile özel döşenmiş rayların bütünleşmesi sonucu trenin hızı saatte 250-300 kilometreye ulaşmaktadır ve bu sayede de Paris'e dört saatte vardık.

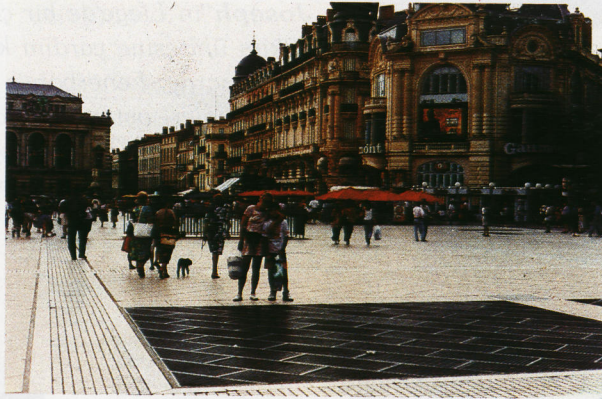
Trenden ilk indiğimde. Paris'in tarihî, büyüleyici ve bir o kadar

da kalabalık bir şehir olduğunun farkına vardım. Tren istasyonu ile otelimiz arasında bavuularımızla boğuşurken şehrin, yani Paris'in ne kadar büyük olduğunun da farkına vardım. Otel odamızda bizi bekleyen sürpriz doğrusu bu yorgunluğumuzu unutturdu. Pencereimizin önünde, dünyanın sestem hızlı gidebilen tek uçağı CONCORDE duruyordu.

İki gün içinde Paris'in simgesi olan Eiffel Kulesini, Paris denince ilk akla gelen Seine Nehrini, ünlü katedralleri Saint-Michel ve Notre-Dame'ı, Louvre Müzesi ve Champs-Élysées Caddesini gezdik.

İstanbul'a dönerken yine bir Fransız harikası olan Airbus-340 uçağının yolculuğumuzun finaline uygun olduğunu düşündüm.

Ege Ersoy Hz. 2 B

GEÇTİĞİMİZ GÜNLERDEN KARDELEN'E YANSIYANLAR

İlk Gün İlk Heyecan

□ Bu yıl okulumuzda, 389 erkek, 328 kız olmak üzere toplam 717 öğrenci öğrenim görmektedir.

□ 5 Ekim 1995, saat 12.30-13.00 arası, lise kantininde, okulumuzdaki öğretmenlere, öğretim yılı başı, "Hoşgeldiniz" kokteyli verildi.

□ Okulumuzda bu öğretim yılı başından itibaren İNTERFACE- İç Bülten'in çıkarılması okul içi iletişimi bakımından güzel bir olay.

□ Bu öğretim yılı, Saint Josephliler Derneği ve Vakfı'nın da katkıları ile toplam 87 öğrencimize okulumuzca **BURS** verilmektedir. Burslar bazı öğrencilerimiz için %100, bazıları için %50 olarak düzenlenmiştir.

□ 13 Ekim 1995 Cuma günü lise son sınıflarla "**Gazetecilik ve Halkla İlişkiler**" üzerine söyleşi yapıldı.

□ Geçen yıl Galatasaray Üniversitesi'ne 11 Saint Josephli girmişken, 1994-95 öğretim yılı sonunda ancak 8 öğrencimiz 2. basamağı kazanarak bu üniversiteye aیرهildi.

Lise 2. Sınıflara Psikiyatrist Kültegin Öger tarafından madde bağımlılığı ile ilgili bir konferans verildi.

□ Dijondaki bir okul ile Saint Joseph arasında öğretmen mübadelesi yapılması düşünülmüyor. Öğretmenler her kademedeki okulları ziyaret edecekler, sınıflara girecekler, öğrencilerin sorularına cevap verecekler, öğretmenlerle konuşacaklardır. Ayrıca bu görüşmeler sonunda bir öğrenci değişim programı hazırlayacaklar. Fransız öğretmenlerin İstanbul'daki kalma süreçlerini düzenleyeceklerdir. Dijon-İstanbul Komitesi Başkanı Sayın M. Tagan

□ Okulumuz, Belçika'daki "**İnstitut Saint Joseph**"'in Liege'de bir çocuk kliniğinin yoğun bakım ünitesine yardım kampanyası açtı. Bunu Galatasaray, Fenerbahçe ve Beşiktaş, Efes Pilsen Klüpleri oyuncularından alacağı imzalı formlarını, Şubat ve Mart ayında çocuk kliniği yararına Liege'de açık arttırmaya sunarak yapacaktır.

1 Aralık Dünya AIDS günü nedeniyle AIDS ile ilgili bir konferans verildi. Konferansçı Dr. Dehan Yazıcı

□ Kitaplığımıza yeni roman ve öykü kitapları satın alındı.

□ Kitaplığımıza Fransızca ve Türkçe olmak üzere sürekli olarak dergi ve gazete alınmaktadır. Güzel bir gelişme.

□ Velilerin isteği üzerine, Hazırlık Sınıfları için Beden Eğitimi derslerinde kullanabilecekleri yeni bir vestiyer açıldı.

□ Okula girişlerde ziyaretçilere kimlik verme, ziyaretçi kartı alma zorunluluğu getirildi.

□ Okulumuzu ziyaret eden, konferans veren ünlüler için bir "**Şeref Defteri**" açıldı.

□ 27 Ekim 1995 Cuma günü Marmara Üniversitesinden iki öğretim görevlisi, son sınıf öğrencilerine üniversitelerini tanıtan bir konferans verdiler.

GEÇTİĞİMİZ GÜNLERDEN KARDELENE'YE YANSIYANLAR

24 Ekim 1995 Salı günü okulumuzu, Fransa-Türkiye dostluk grubundan üç Fransız senato üyesi ziyaret etti. Bay Andre Egu, Bay Pierre Lacour, Sayın okul Müdürümüz Michel Bertet'le

"FRANSIZ-TÜRKİYE" dostluk grubundan; Fransa'nın İstanbul Kültür Ateşesi Bay Neuville, S. Senatör; Dış İlişkiler özel yöneticisi Bay Vance, Okul Türk. Müd. Baş. Yard. Haluk Denizli ile

□ 9. sınıf velilerine bir mektup yazılarak Salı ve Perşembe günleri 8'er saat Fizik ve Matematik dersleri açılacağı; bunu isteyip istemedikleri soruldu. Velilerden gelen olumlu yanıt üzerine öğretmenlerle görüşülerek söz konusu dersler açıldı.

□ 16 Kasım 1995 Perşembe günü saat 11.15-12.10 arası "Hızlı Toplumsal Değişim Sürecinde Türk Toplumunu Bireylerinde Görülen Zorlanmalar" konulu bir konferans verildi. Konferansa lise 2. sınıf öğrencileri katıldı. Konferansı veren Marmara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden Doç. Dr. Nilüfer Narlı'ya çok teşekkür ederiz.

□ 20 Aralık 1995 Çarşamba günü saat 11.30-12.10 arasında Hazırlık ve Orta Birinci sınıf kız öğrencilerine Eczacıbaşı ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın birlikte organize ettikleri bir konferans verildi. Konferansın konusu "**Genç Kızlığa İlk Adım**"dı. Konferans sonunda konu ile ilgili bir de kitapçık dağıtıldı. Yararlı bir konferanstı.

□ Okul Rehber Öğretmeni Zeynel Pur ve Tarih Öğretmeni Metin Ergin'in rehberliğinde orta üçüncü sınıflar "Atatürkçü Düşüncenin Erdemleri" konulu bir panel düzenledi. Panelde 8/A şubesinden Oytun Çelik, Yasemin Koloğlu ve Ahmet Nalıncioğlu; 8/B'den Cihan Vural, Zeynep Akten, Oğuz Kanca görev aldılar. Konunun akademik düzeyde kalması, tartışmaya zaman ayrılmaması veya zamanın yetersizliği nedeniyle beklenen canlılık sağlanamadı.

□ 10 Kasım 1995 Cuma günü Gezi ve İnceleme Kolu Ankara'ya, Anıt Kabir'e bir gezi düzenledi. Gezinin rehber öğretmenleri Bay Culi-yano, Bayan Berna ve Mara idiler. Anıtkabir'de Atamızı büyük bir saygıyla andıklarını, her tarafını gezdiklerini ve gördüklerinden çok etkilendiklerini belirttiler. Daha sonra Ankara Kalesi'ni, Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ni, Karun Hazinesi'ni de dolaştıklarını belirten grup çok güzel izlenimlerle döndüklerini söylediler.

14 Aralık 1995 günü 9. sınıf öğrencileri, okul rehber öğretmenini Nuray Ülküsel'in rehberliğinde, Tarih Öğretmenimiz Konca Gezer'in yönetiminde "İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi" konulu bir panel düzenlediler. Panele 9/A şubesinden Şans Aksoy, Tuğçe Soy-saltürk, 9/B'den Emre Çelikel, Özge Yücel, 9/C'den Semih Saygın katıldılar.

Buz gibi akan dere, **İKİ KÖYÜN HİKÂYESİ** köylüler döndüler. Ağrı dağının eteklerin-

deki iki köye hayat vermeye devam ediyordu. Ta ki bir ilkbahar sabahı, karların artık tamamen erimesinden sonra kayan toprağın, dere yatağına bir kaya düşürmesine kadar...

Bu iki köyden biri daha yüksekte, diğeri ise daha aşağıdaydı. Ama ikisinin de hayat kaynağı bu dereydi. Tüm köylüler su ihtiyaçlarını bu dere sayesinde giderirlerdi.

Bu köylerden birinin ağası olan Muharrem, çok hırslı bir insandı. Bu kayayı kaldırma işini, o ve adamları bercermeliydi. İki köyün insanların onu bir kahraman olarak görmesi hayali içini kaplamıştı. Diğer köyün ağası Osman'ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Kahramanlık hayali onun da aklını başından almıştı.

Ertesi sabah, şafak sökerken, Osman Ağa hazırlıklarını tamamlamış, yanında on beş adamıyla yola çıkmıştı bile. Tesadüf bu ya, aynı amaçla yola çıkmış Muharrem ve adamlarıyla karşılaştılar:

-Hayrola Osman Ağa, nereye böyle?

-Dere yatağını yeniden açmaya...

-Biraz yavaş olun bakalım, bu bizim işimiz.

-Nereden sizin oluyormuş?

Bu tartışma biraz daha sürdükten sonra, iki taraf da bir yere varılamayacağı ve böyle giderse olayın kavga ile sonuçlanacağını anlamıştı.

Dere yatağını kesen kayanın yanına beraberce gittiler. İkisinin de adamları kayayı kaldırmayı denediler, ama iki taraf da başarılı olamadı. Sonunda

Yukarı taraftaki köyün ağası Muharrem'in işi biraz daha kolaydı. Çünkü adamları, rakibinin bir hareket yapıp yapmadığını oturdukları yerden denetleyebilecekler ve anında haber verebileceklerdi. Buna karşılık Osman, iki-üç adamını diğer köyün yaklaşık ikiyüz metre yukarisına yerleştirmişti. Bu nöbetçiler devamlı değişiyordu.

Birkaç gün süresince iki taraftan da bir hareket gelmedi. Bu arada, her iki köyde de susuzluk ve pislik günden güne artıyordu. Köylülerin baskısından korkan iki ağa sonunda karşılıklı konuşmaya karar verdiler. Buluşma Muharrem Ağa'nın evinde oldu:

-Hoşgeldin Osman Ağa, şöyle otur.

-Sağolasın, lâfı fazla uzatmak istemiyorum. Şu işi bir an önce halletmeliyiz.

-Haklısın, köylüler artık sinirleniyorlar. Bir delilik yapmalarından korkuyoruz. Ne dersin?

-Hemen yarın yola çıkalım derim.

-Tamam.

Ertesi sabah yola çıkıldı. Ağaların adamları kayayı kaldırmayı beraberce denediler. İlk birkaç denemeleri başarısız olsa da, sonunda dere yatağını yeniden açmayı başardılar. Köylülerin su sıkıntısı da böylece bitmiş oldu.

Köylüler bu olayı kutlamak için bir şölen düzenlediler. Osman Ağa, Muharrem'i evinde konuk etti. İki ağa barıştılar ve hep dost kaldılar. İkisi de bir işi beraberce başarmanın ve mutluluğu paylaşmanın tadına varmışlardı.

Engin Altınok 6-B

Bu şiirimi yitirilen tüm değerlere, kaybolan sevgilere, ne idiği belirsiz olaylar uğruna verdiğimiz şehitlere, yok olmak üzere olan "Tabiat Ana'ya" ithaf ediyorum.

Yine mutlu olmak istiyorum
 Yine kaygısız, rahat olmak istiyorum.
 Yine kavuşmak istiyorum yeşil topraklarıma
 Yine çocuk olmak istiyorum
 Düünden kalma bir heyecan içimde
 Kıpır kıpır
 Dünyamı geri istiyorum, eskisi gibi
 Sevmek, oksamak istiyorum pamuk ellerimle
 Sokak kedilerini.
 Soğuk kalpleri ısıtmak, dargunları barıştırmak
 Dağın ardındaki nehirleri kavuşturmak
 Bir resim yapmak, sonsuza dek saklamak
 Doyasıya sevmek, hiç unutulmamak unutmamak
 Kanımdaki acıyı hissetmek istiyorum
 Gün gelip isyan edince deli gönlüm
 Alıp başımı gitmek istiyorum.
 Gülüp geçmek oyunlara, masallara, aldatmacalara
 Kıskançlıklara, insansız sevinçlere, ağıtlara, kavgalara, yemin ve sözlere
 Bütün bu saçmalıklara bir son vermek istiyorum.
 Ben denilen nesneden bir an kurtulmak
 Bütün korku, baskı ve sıkıntılara veda etmek..
 Yeni bir dünya kurmak istiyorum.
 Garip, sahipsiz, öksüz çocukları, bebekleri
 Öpüp bağrıma basmak istiyorum
 Ayrılırken o dünyamdan el sallamak istiyorum
 Tüm o güzelliklere.
 Nefret etmek istiyorum tiksinti verenden
 Korkmamak istiyorum ürkütenden
 Koşmak koşmak ölünceye kadar koşmak
 Akıp giden zamana yetişmek
 Geri kaldığım her şeyi yaşamak istiyorum
 Ağlamak istiyorum, kara zincirler aksın
 Birer birer aksın hücrelerimden
 Acı gerçekleri görmekten yorulan zavallı gözlerimden
 Bir daha yaşamak istemiyorum
 Hem de hiç..
 Yaşamak dediğin buyusa
 Yaşamasan ne çıkar?

Merve Barıştıran 10-B

UZAYDA YOLCULUK

(Öykü 2010 yılında uzayda araştırma yapan bir gemide geçer)

Apollo 13 astsubay Kevin Bacon tarafından yönetilmekteydi. Geminin mürettebatı bu önemli yolculuk için özenle seçilmişti. Bir bilgisayar uzmanı olan Catherine Smith, işinin en iyisiydi. David Jones, Philippe Anderson, Christopher Cusler ve Corrine Benchley, mürettebatın en gözde elemanlarıydı.

Her şey bilgisayarın, devrelerine fazla yüklenildiği için, kısa devre yapmasından dolayı oluşmuştu. David Jones bilgisayarla işini bitirdikten sonra, onun garip davranışlarını, rapordaki komik hatalarını ve bunun gibi bir çok şeyi görmezden gelip, kimseye haber vermemişti. Daha sonra, ta ki bilgisayar mürettebatın emirlerine uymayana kadar kimse onun hafıza bankasındaki arızayı farketmemişti.

Kendilerine doğru hızla yaklaşan savaş filosunu ilk gören David'di. Herkesi uyarmak için alarm düğmesine bastı. Düşmana uyarı füzelerinin gönderilmesi için emir verdikten bir iki dakika sonra bugüne kadar topladıkları tüm doku örneklerinin, canlı çeşitlerinin ve diğer tüm emeklerinin dışarı fırlatıldığını gördü. İşte o zaman bilgisayarın durumunu haber vermekle ne kadar büyük bir hata yaptığını anladı. Örnekler, yörüngesinde buldukları gezegene doğru iniyorlardı. Bu olayı diğer mürettebat ve tabii komutan da görmüştü. Herkes bir yandan örneklerle yanarken bir yandan da düşmanla nasıl savaşılacağını düşünüyordu.

Catherine hemen arızayı giderebilmek amacıyla bilgisayarın başına oturdu. Fakat hiç bir sonuç elde edemedi. Bu olanları kendine bağlayan David, dalgın bir biçimde ana köprüden çıktı. Depoya gidip üzerine bir uzay elbisesi giydi. Kimseye tek kelime etmeden araştırma modülüne bindi. Onun yokluğu farkedildiğinde, David gezegenin garip ama büyüleyici

yüzeyine inmişti.

Düşman giderek yaklaşıyordu. Yavaş yavaş bir panik dalgası gemiyi sarmaya başlamıştı. Koruyucu kalkanları çalıştıramadıkları için aldıkları veya alacakları her füze onlar için büyük tehlike oluşturuyordu. Gezegene inmiş olan David'in yokluğunu farketmişlerdi. Fakat bu zor durum karşısında kurtulmaktan başka bir şey düşünemiyorlardı.

Catherine hâlâ deniyordu. "Ah, birazcık zamanım olsa" diye düşünüyordu. "Sarsıntılar biraz kesilse bunu kesin başarırım."

Apollo 13 çok güçlü bir gemiydi. Normal koşullarda yenilmesi çok güçlü. Ama şimdi yavaş yavaş dağılıyordu.

Bu sırada David hâlâ gezegende dolaşıyordu. Gezegen çok büyük olduğundan, nereye düştüğünü bilmediği kutuları bulması epey zordu. BİRden gemi ve arkadaşları aklına geldi. "Çabuk olmalıyım, belki bana ihtiyaçları vardır." diye düşündü. Zaten oksijeni de azalıyor. Daha hızlı araştırdı. Sonunda kutuları buldu. Kutular çok sağlam yapıldığı için çok fazla bir hasar yoktu. Fakat bazı kutular açılmıştı. Dökülen örnekleri toplayıp, hayvanları kontrol etti. Vakit kaybetmeden her şeyi modüle taşıdı. Apollo 13'e geldiğinde gemiye iyice yaklaşmış olan düşmanları gördü. Yine yoğun bir suçluluk duygusu hissetti. Geri dönüp düşman filosuna sokuldu.

-Tanrı aşkına, bu adam çıldırmış! Tek başına ne yapabilir ki, diye bağırmaya başladı Kevin.

Catherine son bir umutla canlanmış olarak:

-Bize vakit kazandırır, ben de bilgisayarımı tamir ederim. dedi.

Buna karşın Kevin homurdanmaya devam etti. Aradan beş on dakika geçmişti ki Catheri-

ne'in çığlığını duydular: "Başardım, başardım !" diye bağırıyordu.

-Tam zamanında ! dedi Kevin. David'in dayanacak gücü kalmamıştı.

Büyük gemi tüm ihtişamıyla düşmanın üzerine gidiyordu. Yörüngeden kurtulduktan sonra kalkanlar açıldı. Art arda ateş edilmeye başlandı. Düşman şaşırma benziyordu. Fakat gerilemesi beklenirken aynı şiddetle Apollo 13'e saldırdı. Zor saatler geçirdikten sonra düşman pes etti.

Gemide herkes bu zaferi kutluyordu. David'in geçmesi için kapılar açılmıştı. Tam bu sırada düşman son bir çabayla en güçlü füzesini

fırlattı. Kalkanları kapalıyken bir füze uzay gemisini parçalayabilirdi. Herkes donup kalmıştı. Yalnız David kutuları yanına alarak elbisesinin kancasını gemiye fırlattı. Sağlam bir yere takıldığını anlayınca kendini çekmeye başladı. Otomatige bağlanmış olan mekik füzeye doğru gidiyordu. Tam ortada çarpıştılar. Böylece füze gemiye gelmeden patlamış oldu. Gemide David'i büyük bir coşkuyla karşıladılar.

Kutlama sırasında Kevin kadehini bütün mürettebat için kaldırıp şu sözleri söyledi:

-Bu zafer hepimizindir. Birlikte olmasak kazanamazdık.

Simin Çamlıbel 6 B

GEZİ YAZISI

DİSNEY DÜNYASINA YOLCULUK

Benim için yaşadığım en güzel anım, Amerika'nın Orlando şehrine gitmemizdi. Disneyland, üç büyük parktan oluşuyordu. Epcot Center, yani Geleceğin Şehri, bir ses, görüntü ve efekt harikasıydı. Uzay gemisiyle dolaşıp aya gittik. (Yani gittiğimizi sandık.) Dünyadaki bütün ülkelerin özelliklerinin sergilendiği küçük market şehirleri dolaştık. Norveç'te azgın dalgalarla boğuşurken karşımıza çıkan kocaman buz ayısıyla savaşıp; tarih öncesi devirlerdeki dinazorlardan kaçtık. Amerika'nın yıldızı Michael Jackson'ın bir filmi ni üç boyutlu sinemada seyrettik. İçinden asansörle indiğimiz, büyük akvaryumda

yüzen binlerce çeşit balık ve iki balıkadamın gösterisini izledik. Böylece yorucu olsa da hayatımın o en güzel on beş gününü yaşadım. Sonunda on beş gün bitmişti.

Şöyle bir arkama bakınca çok kıskandım. Aklımdan, "Neden Türkiye'de böyle bir eğlence merkezi yok?" diye geçirdim. Ayrıca oradayken kimsenin yere tükürmediğini; bağıra çağıra mal satmadığını ve sıradayken itişmediğini gördüm. Bu da Amerika'nın beni etkileyen diğer bir özelliği idi.

Buket Kalkın Hz. 2 B

TEKNOLOJİ

Bilgisayar Dünyası

Bilgisayar laboratuvarımızdaki bilgisayarların bir ağ altında birleştirilme işlemi tamamlandı. Bilgisayar ağı ikinci sömestrden itibaren ders anlatımında kullanılmaya başlanacak.

Çağrı

Bilgisayarla yapılmış karikatür, resim veya teknik çizimlerinizi "Kardelen" de yayımlamak üzere bekliyoruz.

Ender Üstünel - Müdür Yardımcısı

RENKLER

Üzüm salkımları düşer hayatıma
 Yakalamaya çalışırım, karanlıkta
 Bir ışık vardır ama bulanık
 Kaçırırım taneleri birer birer...
 Mordur renkleri düşerken gözyaşlarıma
 Sonra birden kıpkırmızı kesilirler
 Dokunurum kırmızıya,
 Siyaha boyar bir fırça beni
 Yıkanmak isterim
 Bu sefer şeffaf renkler kabul etmezler
 Ben de gözyaşlarımı kullanırım
 Yıkarım benliğimin pisenmiş her köşesini
 Taa ki...
 Önümde mavi bir deniz belirene kadar.
 İşte o an sen, ben
 Sarı yelkenlerimiz ve
 Pespembe bulutlar
 Altın sahillere açılırız
 Elimizde beyaz güllerle
 Fakat birden bozulur büyü,
 Mor üzüm salkımları görürüm yine
 Bir daha düşerim o pis derinliklere
 Krem rengi bir el çıkarmak ister beni oralardan
 Ama dönmek istemem artık
 Bulanırım, kendi isteğimle, koyu kahverengiye
 Ve boğulurum siyah bir bataklık içinde.
 Ardından sonumu görürüm
 Yeşil örtülü tabutumun yanına konulduğu mezarımı
 Kahverengi bir toprakla kapamışlar.
 Gri mezar taşıma ise;
 "Siyaha gitti" yazmışlar.
 Bıraktım, onlar öyle sansınlar
 Oysa ki benim kefenim beyazdır.

Begüm Güvenç 9 A

FRANSIZ EDEBİYATI VE BALZAC

Dünyanın en zengin edebiyatlarından biri olan Fransız edebiyatı, yüzyıllar boyunca Fransız ulusal kimliğinin temel odağı olmuştur. Avrupa'ya egemen olan edebiyat akımlarının büyük bir çoğunluğu Fransa'dan kaynaklanmıştır.

XVI. yüzyılda Hümanizm dalında, deneme ustası Michel de Montaigne ve büyük reformcu Jean Calvin, şiirde ise Joachim de Belloy Rönesans döneminin en büyük edebiyatçılarıdır. XVII. yüzyıl Klasisizmin tam bir zaferidir. Bu dönemde iki büyük tiyatro yazarı yetişti: Corneille ve Molière. En önemli şairi ise La Fontaine'dir. XVIII. yüzyılda Aydınlanma düşüncesinin en büyük filozofları hiç şüphesiz Descartes, Rousseau, Pierre Bayle, Montesquieu ve Voltaire'dir. Bu dönemin diğer önemli edebiyatçıları da Regnard ve Mariuabl' dur. XIX. yüzyıl, Fransız edebiyatının en zengin dönemidir. Romantizmin başlıca şairleri, de Lamartine, de Musset, Baudelaire ve Rimbaud'dur. Bu dönemin önemli romancıları, Stendhal, Victor Hugo, Alexandre Dumas, Gerçekçiliğin önemli isimleri Gustave Flaubert, Guy de Maupassant, Emile Zola ve Honore de Balzac'tır.

Bütün bu parlak yazarlara karşın, XIX. yüzyıl Fransız Edebiyatının dev romancısı Honore de Balzac'tır. Bütün toplumsal sınıflardan 2000 roman kişinin yer aldığı anıtsal yapıtı La Comédie Humaine'de (İnsanlık Komedi) Balzac, 40 yıla yayılan bir

süreç içinde akıp giden Fransız toplumunu yansıtmıştır. Gerçekçi ayrıntılara girmekteki dehasının yanı sıra, insan davranışlarının temelindeki gücün para olduğuna ilişkin inancıyla Balzac, yüzyılın ikinci yarısında doğan Gerçekçilik akımına sıkı sıkıya bağlıdır.

Balzac, 1842 yılında, yazacağı kitaplar için muhteşem bir plan yapmıştı. Buna göre tam tamına 143 kitap yazması gerekiyordu. Fakat ömrü yetmediği için ancak bunların 92'sini tamamlayabilmiştir.

Eserlerinde, karmaşık anlatımlar yerine herkesin bildiği, yaşadığı duyguları şyalın bir dille aktarmayı tercih etmiştir. Eugénie Grandet'de hasislik, Le Père Goriot'da baba şefkati, Hulot'da sefillik, Cousine Bette'de kıskançlık en güzel ifadelerini bulmuşlardır. O, karakterlerini yaşayan bir yazardır. Aşırı derecede romantikti ve Romantizmden Realizme (Gerçekçilik) geçişin temsilcisi olmuştu.

Balzac'ı okuyabilmek için onun üslubunu bilmek gerekir. Romanlarının ilk bölümleri okuyabileceğiniz en güzel ve en gerçekçi tasvirlerle doludur. Daha sonra olaylar bir anda başlar, gelişir ve siz anlamadan biter. O, okuyabileceğiniz en iyi tahlil yapan yazarlardan biridir ve bir çok romancı ve hikayeci onun izinden gitmektedir.

Sergen Şehitoğlu 8 A

BALZAC KİMDİR?

1799' da Paris'te doğdu, 1850' de yine Paris'te öldü.

Ortahalli bir ailenin çocuğuydu. Bir rahipler okulunda altı yıl öğrenim gördü. Bu öğrenim onun üzerinde derin izler bıraktı. Parlak bir öğrenci olmamakla birlikte kendini tüketircesine kitap okudu ve hayaller kurdu. Daha sonra hukuk öğrenimine başladı. İlk romanını 1829'da yayımladı ve gittikçe ünlendi. Bir yandan da Paris'in salon hayatında parlak bir yer edindi. Eserlerinde toplumsal ve tarihsel olaylara geniş yer verdi. Bu arada Edebiyatçılar Birliğini kurdu ve daha sonra başkanı oldu. Bütün eserlerini "İnsanlık Komedi" genel başlığı ile biraraya topladı.

Eserlerinden bazıları; Goriot Baba, Eugénie Grandet, Vadideki Zambak,

UNE FIDELITE ADMIRABLE

Lorsque, en Février 1958, je suis arrivé, jeune Frère, à Saint-Joseph, j'ai trouvé en communauté beaucoup de Frères que je n'avais pas connus lorsque j'y faisais mes études, de 1944 à 1947. C'était les Frères Adrien, directeur, Bernard, procureur, Henri, Honoré, Gabriel, Georges, Pasteur (Grand),... Ils étaient venus de Bulgarie, de Sofia où leur Collège "Saint Cyrille et Méthode" avait été fermé par les communistes, en 1948.

Ils apportaient à Saint-Joseph, en même temps que leur énergie, leur expérience et leur savoir faire, des souvenirs qu'ils ne manquaient aucune occasion de se rappeler et de nous faire partager... J'essayais de m'imaginer, d'après leurs descriptions, ce magnifique Collège qu'ils avaient construit à Lozenetz, quartier sud de Sofia, avec ses belles salles de classes, ses salons, mais surtout ses vastes cours de récréation et son terrain de football. Venus des bâtiments serrés et vétustes de la rue Pirot, au centre de Sofia, cet ensemble neuf et aéré leur semblait un paradis.

Que de noms qui se bousculaient dans mon esprit à force de les avoir entendus: Lozenetz, la Vitocha, la rue Pirot et la rue Lavellé, les Monts du Rila, Plovdiv, Toham-Korya, Roustchouk, le roi Boris et son fils le prince Siméon, Monseigneur Roncali, futur pape et ami des Frères... Et ceux de certains élèves qui revenaient souvent dans les conversations, mais qui me semblaient si loin dans le temps et dans l'espace que je ne faisais pas effort pour les retenir. Comme tous les souvenirs que nous répètent nos parents Ils nous semblent à jamais perdus dans un passé qui pour nous est définitif.

Moins de dix ans après la construction de la nouvelle école, alors que les succès scolaires et sportifs, la confiance des parents et le nombre croissant des élèves semblaient annoncer un avenir serein et glorieux, voilà que la deuxième guerre mon-

diale, avec son cortège de malheurs et de haines, remettait tout en question. Restrictions, fermetures, départs d'élèves, bombardements, disette...

Les Frères, très attachés à leurs élèves ont tout supporté, même l'occupation de leur école par les Russes en 1944, qui les a obligés à revenir à rue Pirot où ils ont dû partager l'école avec les Soeurs, pendant trois ans: classe pour les filles le matin, classe pour les garçons le soir. Le Collège Saint-Cyrille et Méthode rendu aux Frères en 1947 fut définitivement fermé par le gouvernement communiste en 1948. Et une partie des trente Frères qui s'y trouvaient est venue en Turquie.

Cette page d'Histoire, brève mais combien brillante, était-elle définitivement tournée, et son souvenir était-il mort avec les Frères qui l'avaient écrite. On aurait pu le croire tant la chape du communisme pesait sur la Bulgarie. Mais voici qu'en Septembre 1995, soit 47 ans après cette triste fermeture, nous avons reçu une invitation à participer à une réunion des Anciens Elèves des Ecoles Françaises de Bulgarie, fermées en 1948. Le Frère Ange MICHEL et moi, avons décidé de nous y rendre, par fidélité pour le souvenir de tant de Frères qui s'y étaient dévoués, avec quelque inquiétude cependant: que ferions-nous dans un pays inconnu, au milieu de personnes inconnues, parlant une langue inconnue.

Eh bien! vous pouvez me croire, je m'y suis trouvé comme en pays connu. Une exposition des souvenirs qu'avaient conservés les Anciens Elèves me rappela les livres que j'avais moi-même utilisés, les cahiers dont je m'étais servi, les carnets de notes hebdomadaires que j'avais reçus... Et dans les conversations avec ces dames et ces messieurs qui parlaient encore un français impeccable, je me croyais au milieu de mes anciens élèves de Turquie tant les souvenirs rappelés m'avaient imprégnés au long

des années où nos Frères me les avaient racontés.

Je suis allé voir aussi ce qui fut le prestigieux "Collège Saints Cyrille et Méthode" et qui est aujourd'hui occupé par la faculté de mathématiques d'une université. J'en ai eu le coeur serré: ce bâtiment qu'on m'avait tant vanté a pris un tel coup de vieux avec ses façades décrépies, ses peintures délavées, son environnement sale et mal entretenu, ses magnifiques terrains de sports occupés par de nouveaux bâtiments... Par contre quel plaisir et quelle émotion de voir ces anciens élèves si attachés au souvenir de leur école et de leurs maîtres. Après tant d'années, et des années si dures, ils sont capables de revivre les jours d'une jeunesse heureuse et le souvenir des Frères qui les ont aimés et qu'ils

ont aimés. Comment les en remercier?

Et en cette année du 125ème anniversaire de Saint-Joseph, je me dis la chance et le bonheur que nous avons de posséder un tel passé. Un bâtiment bien entretenu dont les parties le plus anciennes datent de 1872, des traditions éducatives qui ont fait leurs preuves, des professeurs de valeur qui après s'être dévoués de longues années au service de notre école reviennent rencontrer leur anciens élèves qui, eux-mêmes, sont les témoins d'une histoire qu'ils font revivre dans leur Amicale et dans leurs publications. Ravivons, en cette année jubilaire notre fierté de Saint-Joseph et sachons nous montrer dignes d'une telle appartenance.

Frère Pierre Caporal

CHER DIRECTEUR. CHER SOUS-DIRECTEUR, CHERS PROFESSEURS,

En ce jour important pour nous, pour les élèves et les professeurs, je voudrais vous faire part de mes sentiments lesquels vous éprouvez vous aussi j'en suis sûre.

A Vous les Créateurs du futur...

L'approche du jour où l'on fait acte de reconnaissance aux professeurs qui jouent un rôle très important dans notre vie me donne une émotion étrange et un bonheur inexplicable.

Les enfants de six ou sept ans, en âge scolaire, qui ont besoin de la sollicitude maternelle plus que les adolescents et les adultes, la trouvent chez les professeurs qui leur dispensent une affection et une tendresse dont ils ont à cet âge le plus grand besoin.

Le devoir des professeurs n'est pas seulement d'enseigner; ils ont un devoir aussi important et même beaucoup plus important que cela: c'est l'éducation. Il est certain que faire de solides études est très important pour pouvoir être couronné de succès dans la vie qui nous attend, mais ce n'est pas suffisant. Une personne mal élevée ayant un diplôme avec une bonne mention ne peut jamais remplacer une personne bien élevée, qui est respectueuse, polie et gentille à l'égard des gens.

On peut voir facilement l'éminence des professeurs en voyant les travaux qu'ils font. Ils aident au développement du pays en préparant la jeunesse d'aujourd'hui qui aura demain un rôle essentiel pour le pays en développant leur esprit et en leur montrant le bon chemin qui va à la réussite dans la vie. Comme le soleil est la source de lumière de la Terre, les professeurs sont la nôtre.

Les professeurs, ces personnes éminentes, méritent d'être honorés pas seulement un jour, mais pendant toute une vie entière.

BONNE FETE.

Gökçe Öktem. 8^{EB}

L'art et Son Mystère

L'œuvre d'art étroitement en rapport avec la condition humaine implique autant la réduction des médiocrités que l'encouragement des qualités sublimes. L'artiste sort de sa léthargie dès que bouge quelque chose d'énorme dans la société. Ses sentiments innés n'émergent ni dans le confort ni dans le luxe, mais plutôt pendant ces moments exceptionnels où la société a besoin de sérénité plus que jamais. Les contraintes économiques, sociales et culturelles préparent donc un terrain favorable pour la production artistique. L'artiste, par l'intermédiaire de son œuvre d'art, cherche à résoudre les problèmes de l'existence, et par conséquent à restreindre les mesquineries qui ont provoqué la dégénérescence morale dans la société.

Cependant on peut parler d'une absence de mesure commune entre ce que le chef d'œuvre nous dit et ce que nous pouvons dire du chef d'œuvre. Il existe un art qui tend à vulgariser son message pour être plus fonctionnel, mais puisque chaque artiste le considère à sa manière, il ne nous reste qu'à apprécier l'essentiel selon les réalités que nous saisis-

sons. L'art bien singulier est pour moi celui qui implique les souffrants et la souffrance. Peut-on ainsi déduire que l'art est autre chose qu'un aveu de notre impuissance? Toute essence, toute réalité pour ne pas rester "abstraction pure" doit apparaître. Cet aspect propre à l'art peut être considéré trompeur si nous le comparons au monde extérieur ou à notre monde spirituel. Puisque nous appelons "réalité", l'ensemble des objets extérieurs et les sensations qu'ils nous procurent, rien ne nous empêche de dire que le réel est plus trompeur que l'expression artistique. Car la réalité profonde qui existe au delà des objets que nous percevons directement, nécessite la perception et la conception le l'interdépendance divine des choses. Comprendre une œuvre d'art c'est prendre conscience qu'il y a en elle une réaction contre les normes du moment.

L'art est donc vital et pour la régénération sociale et pour le perfectionnement moral de l'Homme, car c'est lui seul qui permet l'accomplissement de tout ce qu'en réalité la vie refuse à l'individu.

Neşe Altuner10 A

LE MENU DU JOUR

Un dosage de "BON JOUR"
 Deux doses de "TENDRESSE"
 Un peu d' "INTERET"
 Une pincée de "POLITESSE"
 Une cuillère de "TOLERANCE"
 J'ai mis ces ingrédients dans votre "ESPRIT"
 Maintenant mélangez-les dans votre "COEUR"
 Quand son odeur embaume votre corps
 Ajoutez un peu de sirop de sentiment et remélangez-les
 Versez le mélange dans l'assiette de vie
 Ajoutez quelques couleurs de l'arc-en-ciel
 Et mangez toute la journée avec "BON APPETIT"
 N'en mangez pas saule
 Offrez-en aux autres
 Le nom du plat est "BONTE"

JE VOUDRAIS

Je voudrais écrire "la dispute" sur la feuille d'un arbre
 Pour qu'elle sèche quand l'automne vient
 Je voudrais écrire "la colère" sur un nuage
 Pour qu'elle disparaisse quand il pleut
 Je voudrais écrire "la haine" sur les neiges
 Pour qu'elle fonde quand le soleil brille
 Et pour l'AMITIE
 Et pour la TENDRESSE
 Je voudrais les écrire dans les coeurs des bébés
 Pour qu'elles grandissent avec eux et qu'elles entourent
 Le monde.

Traduction de Ece Bağatur 8^eB

LA RENAISSANCE DE L'ART

Le monde d'aujourd'hui... Il est surtout trainé vers une incertitude et angoisse provoquées par l'Homme: la dégradation de l'environnement., les crises politiques, l'explosion technologique, le défi nucléaire, le cynisme général, les délinquances multipliées en sont les raisons les plus familières. C'est parce que l'Homme semble avoir oublié ce dont il est composé; or le remède n'est pas un mystère: la magie de l'art peut nous enseigner quelque certitude.

L'art est un miroir parce que dans l'art on peut voir l'Homme, sa vie, son ambiance. L'art se présente plutôt comme un confident à qui vous confiez vos plus profonds secrets. C'est parce que l'Homme se sent seul dans la société et que l'art est un moyen d'évasion pour lui; il compte sur l'art et il reflète son intérieur grâce à l'art.

D'autre part, c'est comme un monde mystérieux que l'Homme exploite de plus en plus chaque jour sa condition. On peut facilement prétendre que l'Homme va au loin, se grise avec l'art, car c'est le côté libérateur de l'art qui l'attire le plus. Même la culture, étant entourée d'interdits et de dogmes, ne peut pas assurer cette liberté. Et puis la société étouffe l'Homme. Alors cette problématique l'a destiné à créer un autre monde artificiel et idéalisé, même utopique. A priori on peut déduire que la liberté et l'art sont en coopération et que l'art nous permet de sonder les facteurs qui nous entourent. Comme dit Picasso: "L'artiste est celui qui réagit avec son art contre les événements"

L'art est d'une généalogie humaine, son

processus ambivalent a permis à l'Homme de connaître lui-même sa nature surtout physiologique. Cette mise en question a créé l'art. Néanmoins l'Homme possède toujours une tendance vers le mauvais usage de tout ce qu'il a à sa disposition. Donc l'art n'est sûrement pas un simple moyen de supériorité.

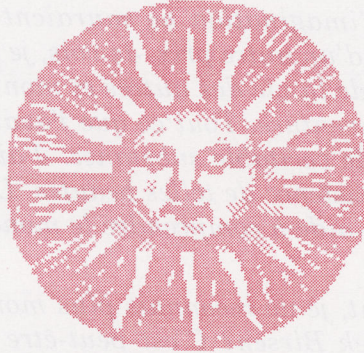
Je crois aussi que l'art ne modifie guère la nature de l'Homme c'est parce que l'Homme camoufle sa nature et ne permet

pas qu'on la catalyse. Une idée paradoxale peut surgir comme dit Aristote: "Le théâtre provoque la catharsis des passions". Bien sûr que l'art éveille en nous de belles lumières, de beaux sentiments, nous purifie de nos passions, de nos instincts animaux, mais nous restons le même; seulement notre point de vue change, on acquiert la

clairvoyance, l'objectivité car on analyse de nombreuses situations. Diderot dit à ce sujet que la purification peut se réaliser avec l'identification du spectateur et du héros d'après les situations sociales. Le spectateur remarquera que la position sociale du héros dans la pièce et sa position sont les mêmes. Sinon le caractère du héros ne l'intéresse pas.

A mon avis la technologie aliénante et toutes les vicissitudes sociales qui provoquent les égoïsmes doivent être abolies par l'art, c'est là sa raison d'être. C'est avec l'art que la nature va retrouver son équilibre; c'est pourquoi "l'Homme c'est de l'art et l'art c'est de l'Homme". C'est cette interaction qui nous fera survivre et nous permettra d'espérer dans notre optimisme.

Can Denizci 10-A

CHERE MAMIE,

J'espère que ma lettre te retrouvera en bonne santé. Ici, au Maroc, j'ai l'impression d'avoir oublié que je vis au vingtième siècle. Je me réveille avec l'appel à la prière et la journée continue avec milles scènes curieuses. Quelquefois je me trouve entourée d'un groupe de mendiants, de diseurs de bonne aventure, de voleurs à la tire et je me demande si je viens d'un autre monde. Ici, Mamie, je sens que ma souffrance s'émousse.

J'avais déjà essayé le voyage imaginaire mais je ne voyais le monde que par les yeux des autres, cela me condamnait à sacrifier le réel mystérieux et accaparant. J'ai compris que la lecture, l'imagination ne sauraient remplacer l'expérience créatrice dont les beautés sont d'un autre prix. Je vois, je partage avec mon propre corps les conditions réelles de la vie des autres et mon esprit s'exalte au point de me conseiller l'incessante aventure. Tout ce que j'avais lu dans les livres me paraît maintenant dépourvu de véritable substance. J'ai compris que ma souffrance m'évitait d'imaginer l'existence de telles beautés. L'observation me permet de me cultiver mieux et cela m'aide à comprendre le monde à travers ses plus vives couleurs.

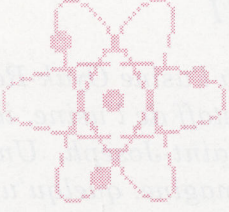
Au sein de mon dépaysement, je ne reconnais plus mon être et je me confonds dans l'anonymat. Qui est İpek Birsen? C'est peut-être cela que je suis venue chercher ici. Cependant, mes parents me reprocheront ma fuite. Je les plains de leurs asservissantes responsabilités, ne pourront-ils pas revivre un jour la liberté de leur jeunesse?

Une pensée me perturbait autrefois, celle du devoir. Je devais retourner en Turquie. Mais, j'avais oublié le sens de la responsabilité! Ici, j'ai découvert la joie de vivre que je cherchais depuis si longtemps. Je n'ai plus le courage de la sacrifier. J'ai compris que le voyage réel reste essentiel pour qui désire connaître le monde et ce qu'il y a de plus profond en lui-même.

Hier, j'ai rencontré un vieil homme qui m'a raconté que le Maroc, dans l'ancienne mythologie grecque, était l'endroit où se trouvaient des pommiers d'or. Je t'envoie une de ces pommes d'or en espérant que tu vas l'admirer.

Tandis que moi, İpek Birsen, je pars vers l'aventure. Je continuerai ma route vers... Ah non! Ce sera une surprise. Ne t'inquiète pas pour moi, si je me voyais dans la rue, je dirais: "Cette fille est heureuse, cette fille est libre!"

*Affectueusement
İpek Birsen 10-B*

LES ENTRAVES DE LA TECHNOLOGIE

Lorsque je regarde les anciens films en noir et blanc, je plonge dans une nostalgie, je soupire de temps en temps avec mélancolie en observant la belle nature vierge, les gens qui nagent dans la mer limpide, qui errent en plein air sans nulle crainte, les gens qui profitent tant qu'ils peuvent de la nature. Puis je remarque une société honnête prospère qui donne une grande importance aux valeurs morales. Je me demande pourquoi je ne peux pas réaliser une telle existence et vivre dans une telle société. Je m'interroge sur les causes de cette mutation et je ne trouve qu'un seul responsable: **LA TECHNOLOGIE**.

Dans cette ère nouvelle la technologie gagne une dimension inouïe, on constate dans la société une dégradation des valeurs sociales. On a tous l'ambition, plutôt la passion d'être le plus fort, le plus riche. On n'a qu'un seul choix: c'est d'avoir une force hégémonique par le biais de la technologie. C'est à ce niveau que le problème surgit. La technologie dont on doit profiter pour améliorer la vie quotidienne, pour laisser de formidables héritages aux générations futures, devient un danger fatal.

La technologie est un besoin fondamental de la vie humaine, car dans ces temps modernes on a besoin de la technologie pour survivre, coexister. C'est elle qui nous différencie des hommes primitifs. C'est un concept et pojet auxquels on ne peut pas renoncer. Le plus grand problème de la technologie c'est de ne pas savoir comment la maîtriser. Si l'on utilise au service de l'humanité, elle devient une force sublime, sacrée, mais par contre si on en use pour des objectifs obscurs en fonction des ambitions individuelles, elle devient un cauchemar maudit. Alors on finit par créer une technologie qui fait déchaîner les frénésies secrètes de l'Homme. Ce mal pèse sur toutes les valeurs sociales et morales. D'une part pour un petit nombre de gens le monde devient un paradis, parce qu'ils manipulent la technologie et ils établissent une force redoutable. D'autre part pour la société le monde devient un grand enfer, sa survie dépend des dirigeants. Lorsque la technologie provoque des vicissitudes dans l'économie des pays le début de la fin commence. Le chômage augmente, alors l'affairisme se répand et le cynisme se généralise. On finit par une corruption totale. Les gens perdent leurs idéaux. Lorsqu'on fait une comparaison entre les deux derniers siècles, les premiers signes qu'on remarque sont les trafiquants de drogue et d'armes. Ces deux groupes ont un lien avec la technologie, parce qu'elle est leur seul point d'appui. Quand elle s'améliore ils gagnent de plus en plus.

Comment peut-on rendre notre vie belle comme autrefois? Puisque la technologie est une nécessité et l'essence du progrès, il faut qu'on modifie la mentalité. On doit rechercher une valeur qui soit absolue jusqu'à la fin du monde. Pourtant on connaît les difficultés immenses qu'ont connues ceux qui ont essayé de modifier les esprits, car il sera difficile au fort de refouler ses frénésies.

İsmet Cengiz 10-A

TEŞEKKÜR

Bursa Oyak-Renault Fabrikasında otuz kişiler. Fabrika yönetici kadrosunda otuz Saint-Joseph'li var. Bir gün, tahmin ediyorum çay saatinde birisi Saint-Joseph'e bir armağan sunulmasını bir kadirşinaslık simgesi olarak düşünmüş ve teklif etmiş.

Hangi armağan?

"Oyak-Renault araba ürettiğine göre, bir araba armağan edelim"

Ne armağan!

16 Aralık Cumartesi günü, bir Noel armağanı gibi, müthiş mavi dış görüntüsü ile kaplı, ince gümüşü bir file ile sarmalanmış. Bay İlhan Kesimgil, Genel Müdür Yardımcısı, şahsen birkaç meslektaşı ile arabayı, anahtarları ve kâğıtları teslim ettiler.

Şimdi huzur içinde garajda istirahat ediyor. Fransa ve Türkiye yollarında gördüğümüz gibi bir Renault 9. Bizler için diğer Renault 9'lar kadar basit değil. Bizim renklerimiz taşıyor ve bizim sadece yalnız bizim olmaksızın. O, tüm Saint-Joseph'lilerin ve orada bir gün veya günlerce yaşam sürmüş olanlarıdır: Tüm öğrenciler, tüm öğretmenler, tüm frerler. Onu geçerken görünce tüm bu kişileri görmüş olacaksınız.

Onlara teşekkürler

MERCİ

Ils sont une trentaine à l'usine Oyak-Renault de Bursa. Dans le staff de l'usine, ils sont une trentaine de Saint-Joseph. Un jour, à l'heure du thé j'imagine, quelqu'un a eu l'idée de faire un cadeau à Saint-Joseph, comme symbole de reconnaissance.

Quel cadeau?

"Puisque Oyak-Renault fabrique des voitures, offrons une voiture"

Quel cadeau !

Elle est arrivée le Samedi 16 Décembre, comme un cadeau de Noël, enveloppée de sa superbe peinture bleue, enrubannée

d'un mince filet d'argent. Monsieur İlhan Kesimgil, Directeur Général Adjoint, est venu en personne avec quelques collaborateurs remettre la voiture, les clefs et les papiers.

Maintenant elle repose tranquille dans son garage. C'est une Renault 9 comme nous

en voyons tant sur les routes de France et de Turquie. Pour nous, elle est un peu plus qu'une simple Renault 9 : elle porte nos couleurs; et elle est à nous sans être à nous seuls. Elle est à tous ceux qui ont vécu ici un jour ou l'autre, à tous ceux qui ont fait Saint Joseph: tous les élèves, tous les professeurs, tous les frères. C'est eux qui passeront quand vous la verrez passer.

Merci pour eux.

ÖĞRETMENLERİMİZE

Kalbimizde yeni yeni yeşermekte olan sevgi filizlerine, beynimize henüz serpilen düşünce tohumlarına; bize, suya hasret, güneşe hasret, bahara meraklı, sevgiye aç, bilgiye hazır gencecik beyinlere, sıcacık delikanlı yüreklere; su olan, güneş olan, toprak olan, dost olan, bilgi sunan sevgili öğretmenlerimiz...

Bizler bu uzun yolculuğun henüz çok başındayız. Acımasız doğada nice fırtınalar; nice karlı, buzlu, yakıcı, kavurucu günler; nice yaprak dökümleri atlatıp her baharda daha fazla, daha renkli çiçekler açacağız; daha bol, daha lezzetli meyvalar vereceğiz; hep üretecek, hep en iyisi için didinecek, mutlu, barış dolu, yaşanılır bir dünya için elbirliği edeceğiz. Kimbilir belki bazılarımız arkasında bıraktıklarıyla yüzlerce yıllık insanlara dönüşecek.

Ama temelde, o yüzyıllık çınarların, kan kırmızı narların, gelin misali akasyaların kökünde, özünde, tohumunda, filizinde, bu günlere gelişinde hep siz ve sizin sabrınız, emeğiniz var.

İşte bu yüzden tek bir günde sizlere dünyanın bütün çiçeklerini de toplayıp getirsek yeterince teşekkür etmiş olamazdık.

Biz de hiç değilse bir gününüzü renklendirmek istedik ve sizlere

'Öğretmenler Gününüz Kutlu Olsun' dedik.

ÖĞRENCİLERİNİZ

SÖZLERİMİ İŞİTİN LÜTFEN

Bana aldanmayın
Yüzüm bir maskedir.
Sizi aldatmasın.
Binlerce maskem var
Çıkarmaya korktuğum
ve,
Hiçbiri ben değilim...
Olmadığımı göstermek
İkinci doğam oldu.

"Kendinden emin biri" dersiniz.
Sanki güllük gülistanlık
'Benim için her şey...
Adım güven belirtir.
Ve,

Oyunumun adı
Ağırbaşlılıktır.
İçimde ve dışımda denizler sakın,
Her şeyin kumandanı ben...
Kimseye gereksinme duymayan
'Ben...
Fakat, inanmayın bana,
Lütfen!

Her şey dışta düzgün ve cilalı,
Hiç yıpranmayan, her zaman saklayan,
O maske!

Altta ne güven, ne de rahatlık...

Altta,
Karışıklık, korku ve yalnızlık içinde
'Bocalayan,
Gerçek ben...

Ama saklarım bu gerçeği savunuculukla...

Kimşenin bilmesini istemem...

Zayıf taraflarımı düşündükçe,

'Titrer ve sararırım...

Ya başkaları görürse iç dünyamı...

Gerçek beni ve yalnızlığımı!

İşte, maskelerimi onun için takarım...

Onun için,

Arkalarına saklanacak

Maskeler yaratırım...

Onlar,
Gösterişle kullanabileceğim
Parlatılmış yüzlerim.
Beni korur bakan gözlerden...

Beni olduğum gibi kabul edecek,
Sevecek
Bakışlar bulamazsam,
Solacak kuruyacak gerçek ben...
Ve

Ben bunu biliyorum.
Beni kendi maskelerimden kurtaracak,
Kırdığım hapishaneden kaçıracak,
Diktığım engellerden aşıracak,
Beni seven,
Beni anlayan
Bakışlar olacak,

Bana,
"Sen değerlisin" diyecek
"Maskesizken daha bir insansın,
Daha bir bendensin,
Daha yakın, daha bir dostsun"
Diyecek bir bakışa
Beni gören bir bakışa
Muhtacım...

Benim yanuma sokulman kolay olmayacaktır!..
Uyarırım seni dost!..

Uzun yıllar kendini yetersiz hissetmiş ben,
Sana kendini kolayca açamayacaktır...
Bütün gücümle tutunacağım maskelerime,
Ne kadar sokulursan yakınıma,
O denli şiddetle geri iteceğim seni...

Kim olduğumu merak ediyor musun?

Hiç merat etme ...

Ben çevrendeki

Her erkek ve kadını...

Maskeler takan her İNSANIM.

İnsan İnsana
Doç. Dr. Doğan Cüceloğlu

ANKET ANKET ANKET ANKET ANKET ANKET ANKET

Öğrenci olarak başarımızda ve yetişmemizde etkili olduğuna inandığımız unsurları ve bunların önem derecelerini öğrenmek istedik. Bu amaçla liseli arkadaşlarımızdan bir örneklem tesbit ettik. Örneklememize aldığımız 62 arkadaştan 35'i anketimize cevap verdi. Kendilerine teşekkür ederiz.

Arkadaşlarımıza yönelttiğimiz soru şuydu:

Yetişmenizde ve başarınızda birinci derecede aşağıdakilerden hangisi etkili olmuştur?

- Kendi kendinize çalışmalarınız**
- Öğretmenleriniz**
- Aileniz**
- Diğer etkenler**

Aldığımız cevapları değerlendirdiğimizde ortaya aşağıdaki sonuç çıktı:

- %57- Kendi kendimize çalışmalarımız daha etkili olmuştur.
- %17- Ailemin etkisi çok olmuştur.
- %14- Öğretmenlerimin etkisi daha çok olmuştur.
- %12- Diğer etkenler etkili olmuştur.

İkinci anketimiz ise **AZ GELİŞMİŞLİK** kavramı ile ilgili oldu.

Ankete katılan 35 kişiye "**AZ GELİŞMİŞLİK NEDİR?**" sorusunu yönelttik. Aldığımız 6 cevap sorumuzu açıklayıcı nitelikteydi:

- "Gelişme yolunda olan, ancak gelişmesini henüz tamamlamamış ya da tamamlanamamış toplum."
- "Uygarlıkta geri kalmış, düşünce düzeyi sınırlı kişiler ve toplumlar."
- "Standartlara ulaşamamış, kültür seviyesi düşük olan toplum."
- "Okuduğunu anlamayan, anladığını ifade edemeyen bireylerin oluşturduğu düşük yaşam standartlarına sahip topluluklar."
- "Çağı yakalayamamak, modern dünyanın getirdiği avantajları kullanamamaktır."
- "Ruhsal ve zihinsel olarak çağın gerisinde kalmışlık."

S. Sönmez - P. Çelikkaya

AZ GELİŞMİŞLİK

Bireysel bazda "Az Gelişmişlik", ikelliği, ilkel insanın yaşam felsefesini, duygu, düşünce ve davranışlarını çağırıştırır. Toplumsal anlamda, "Az Gelişmişlik", "Gelişmekte olan ülkeler" için kullanılır. Ticari, iktisadi ve kültürel bakımdan evrimleşmesini tamamlayamamış toplumları akla getirir. Az gelişmişlik, toplumsal gelişme sürecindeki çeşitli tıkanmaları yansıtır.

"Az Gelişmiş"liğin ölçüsü olarak genelde şunlar kabul edilir:

- Beslenme veya protein yetersizliği,
- Kişi başına düşen milli gelir azlığı,
- Okur-yazar azlığı,
- Doğurganlık ve doğum oranlarındaki fazlalık,
- Kadınların bağımlılığı, demokratik kurumların yokluğu,
- Teknolojinin gelişmemesi nedeniyle daha az kâğıt, elektrik, demirçelik v.b. ürünlerin tüketimi.

Zamanımızda "az gelişmişlik" kavramı da değişikliğe uğradı. Dikkat edersek **AZ GELİŞMİŞ TOPLUMLAR** çağdaş zihniyetle orta çağ zihniyetinin çatıştığı toplumlardır. Bu toplumlar dengesiz, bütünlükten, tutarlılıktan yoksun ekonomiye sahip, kendi kendilerine yabancılaşmış toplumlardır.

"Az Gelişmişlik" bireysel ve toplumsal bazda bilinçsizliği, üretmeden tüketen, doğayı ve doğa kaynaklarını yok eden bir zihniyeti de ifade eder.

Z. Pur

1994-95 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI İÇİNDE OKULUMUZ ÖĞRENCİLERİNDEN ÜNİVERSİTEYE GİRENLER VE GİRDİKLERİ BÖLÜMLER

SOYADI	ADI	ÜNİVERSİTE	FAKÜLTE
ACAR	Merih	İÜ	TURİZM VE OTELCİLİK
ALEV	Burak	YTÜ	MAKİNE (İ Ö)
ALPAY	Ali	İÜ	İKTİSAT (İNG)
ASLAN	Franko	İÜ	İŞLETME (İNG)
AY	Selim	YTÜ	MÜTERCİM TERCÜMANLIK
AYDEMİR	Kerim	BİLKENT	İŞLETME
BELGE	Murat	MÜ	DIŞ TİCARET
BORAN	Bahadır	İTÜ	İŞLETME
ÇALIŞKUR	Baran	YTÜ	METALURJİ
ÇELİK	Çakıl	İÜ	FR. ÖĞRETMENLİĞİ
DEMİRBAŞ	Devrim	İTÜ	ELEKTRİK MÜH.
DOĞANCA	Hüseyin	YTÜ	MÜTERCİM TERC.
ECE	Ali	İÜ	UUSLAR ARASI İLİŞKİLER
ELMACIOĞLU	Barkın	YTÜ	ELEKTRİK (İÖ)
ERGIN	Erdem	ODTÜ	KİMYA MÜH.
ERTÜRK	Sencer	YTÜ	ENDÜSTRİ MÜH.(İÖ)
ERZİ	Can	MÜ	İŞLETME (İNG)
GÖRÜCÜ	Bülent	İÜ	İKTİSAT
GÜMRÜKÇÜOĞLU	Emir	İTÜ	FİZİK MÜH.
GÜR	Yalın	İTÜ	MİMARLIK
GÜVENÇ	Alper	MÜ	İKTİSAT (İNG)
İLDAŞ	Gürkan	BİLKENT	İŞLETME
IRKILATA	Hakan	İÜ	HALKLA İLİŞ.
IŞIK	Kıvanç	İTÜ	ELEKTRONİK MÜH.
KARAHAN	Savaş	İÜ	FR. DİLİ VE ED.
KARLIK	Kaan	DUM LUPINAR	İKTİSAT (İÖ)
KARSAN	Ertuğrul	MÜ	KAMU (FR)
KAZAKÇI	Akın	GS	ENDÜSTRİ
KILIÇTURGAY	Merve	KOÇ	İŞLETME
KÖSOĞLU	Akın	YTÜ	MAKİNE (İÖ)
KÜÇÜKERTUNÇ	İzzet	BİLKENT	İŞLETME
KUNTER	Oytun	GS	BİLGİSAYAR
KÜRŞAT	Bariş	YTÜ	KİMYA MÜH.
KUTNAY	Batur	BİLKENT	İKTİSAT
MAKAL	Orçun	İÜ	İKTİSAT
MELTEM	Emre	İÜ	İKTİSAT
MUTVER	Sinan	İÜ	JEOLOJİ MÜH.

OĞUZ	Burak	ISIS	
ONUR	Cem	BİLKENT	İŞLETME
ÖZDEMİR	Gökmen	ULUDAĞ	
ÖZEL	Evren	MSÜ	MİMARLIK
PAPUTÇU	Burak	KTÜ	KTİSAT
SARAÇ	Görkem	ABD	CLEMSON
SEÇKİN	Tolga	MÜ	MALİYE (İÖ)
SIRAM	Serhan	KOCAELİ	MAKİNE (İÖ)
SOYDAŞ	Tolga	ULUDAĞ	İŞLETME (İÖ)
SULTHAN	Mehmet	ABD	
TANDOĞAN	Ceri	YTÜ	MAKİNE MÜH.
TİRYAKİOĞLU	Kerem	ABD	
TUNAGÜR	Mustafa	MÜ	RADYO TV (İÖ)
TÜRKAY	Orçun	İÜ	FR. DİLİ VE ED.
TÜZÜNOĞLU	Melih	MSÜ	MİMARLIK
UMAN	Engin	İÜ	CER. TIP (İNG)
ÜNSAL	Tuğrul	YTÜ	MAKİNE MÜH.
YANARDAĞ	Altuğ	İÜ	FR. DİLİ VE ED.
YARANGÜMELİOĞLU	Mert	İÜ	FR. DİLİ VE ED.
YAZICI	Babür	İÜ	İŞLETME
YÜKSEL	Sinan	GS	KAMU YÖNETİMİ

Hazırlayan: Ender ÜSTÜNCEL

YİTİRDİKLERİMİZ

İhsan Arın; 1341 Erzincan doğumlu. Müzik öğretmeni ve yönetici olarak yıllarını verdi Saint Joseph'e.

Onun 25 Mayıs 1995 Perşembe günü beklenmedik ölümü bizleri derinden üzdü. Kendisine Allah'tan rahmet, ailesine baş sağlığı dileriz.

François Manestar; 1903 doğumlu, okulumuz mezunu, çıkış kapısında görmeye alıştığımız Bay F. Manestar, 22 Ekim 1995 Pazar günü Tanrının rahmetine kavuşmuştur. Manestar bir Hırvattı. Allah'tan rahmet dileriz.

	Futbol	Hentbol	Voleybol	Basketbol	Tenis	1979	1980	1977	1976	1978	Türkçe	Matematik	İngilizce	Coğrafya	Fransızca	
Serra																
Boğaç																
Gözde																
Mehmet																
Berk																
Türkçe																
Matematik																
İngilizce																
Coğrafya																
Fransızca																
1979																
1980																
1977																
1976																
1987																

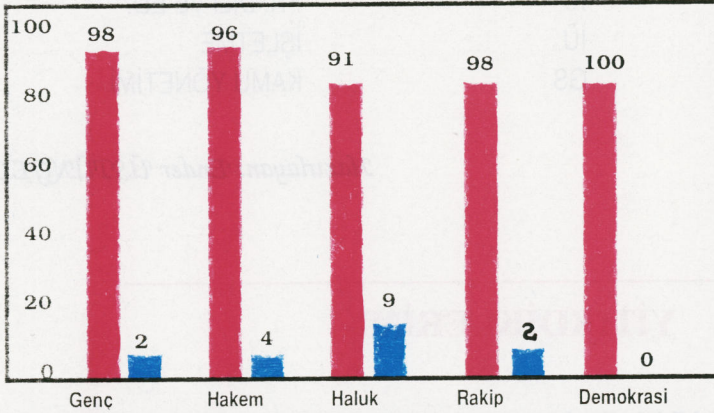
Adı	Spor Dalı	Seçtiği Ders	Doğum Yılı

BULMACA: KİM KİMDİR ?

Aşağıda verilen ipuçlarını değerlendirerek, kimin hangi yılda doğduğunu, hangi sporu yaptığını ve seçtiği dersi bulunuz.

- 1- 1978'de doğan, Matematik'i seçmemiş,
- 2- Boğaç, voleybolcu değil, 1976'da doğmadı. Tenis oynayan 1979'lu değil.
- 3- Futbolcu, Fransızca'yı seçmedi. Hentbolcu 1979'lu değil ve Fransızca'yı seçmedi.
- 4- Tenisçi Berk ne Türkçe'yi ne Coğrafya'yı seçti ve 1980'linin seçtiğini seçmedi. 1980'de doğan, Matematik'i seçmiş olan Boğaç değil.
- 5- Basketçi 1978'li ve Fransızca'yı seçmemiş. Fransızca'yı seçen Serra'dır.
- 6- Gözde, Türkçe'yi seçmemiş. 1977'li Coğrafya'yı seçmiş. Tenisçi voleybolcudan daha büyük.

Hazırlayan: Sena Sönmez - Pelin Çelikkan 9 A

✓ Dilimizde yapılan söyleyiş ve yazım hatalarına ilişkin 45 Saint-Joseph Lisesi öğrencisini kapsayan bir araştırma yaptık. Amacımız günlük hayatta sıkça fakat hatalı kullandığımız bu kelimelerin doğrularını aktarmak.

Didem Akol

Taygun Dömbekçioğlu

